

Học Viện AT

Contents

Học Viện AT	1
1. Chương 1: Đến Trường	2
2. Chương 2: Đôi Mắt Của Em Làm Tôi Say	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5: Tôi Sẽ Đợi Bạn, Đừng Quan Tâm Đến Tôi	13
6. Chương 6: Không Cho Phép Ai Bắt Nạt Em	16
7. Chương 7: Càng Rẻ Tiền Càng Bắt Mắt	18
8. Chương 8: Bữa Tiệc Sinh Nhật	21
9. Chương 9: Sự Thật	24
10. Chương 10: Khang Đã Trở Lại	27
11. Chương 11: Đính Hôn	30
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15: Hợp Tác	38
16. Chương 16: Giải Cứu	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47

Học Viện AT

Giới thiệu

Được theo học tại Học viện AT danh tiếng là ước mơ của mọi học sinh. Nhi là một cô gái xinh đẹp s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-at>

1. Chương 1: Đến Trường

Sáng hôm nay như thường lệ, đôi chân thon dài bước lên từng bậc cầu thang rất nhẹ nhàng, vẫn dừng chân trước căn phòng đó, vẫn là tiếng gõ cửa “cộc cộc cộc”,

Một giọng nói to từ trong phòng phát ra

-gì nữa đây, đã bảo xiu nữa tao sẽ dậy

Lời nói đanh chua của một tiểu thư danh giá kèm theo sự ghen ghét,

Hàn Thiên Băng bên ngoài vẫn kiên trì gọi cửa

-nhưng trễ rồi, hôm nay phải đi học sớm.

Giọng nói của Thiên Băng phát ra đều đều vừa đủ nghe

Chợt nhớ ra hôm nay là ngày đầu tiên đi học Lưu Diệp bật dậy bước ra khỏi phòng và không quên để lại cho Băng một ánh mắt hình viên đạn

Thiên Băng chẳng có vẻ gì là bực mình hay giận dữ hay khó chịu, dù sao thì nó cũng quen với sự đanh chua ghen ghét của cô ta rồi. Đôi chân thon dài bước xuống cầu thang nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, mái tóc suôn dài như dải mây thướt tha dịu dàng, làn da trắng làm tôn thêm vẻ đẹp, đôi mắt long lanh sáng láng như một viên ngọc quý, đôi mắt này có thể làm người khác say bất cứ lúc nào.

Bữa sáng chỉ có 3 người là Lưu Diệp và bame tuy nhiên rất thịnh soạn, toàn là sơn hào hải vị, bữa sáng của họ có thể đem ra ăn cả ngày cũng chưa chắc đã hết nhưng đối với những người thượng lưu như họ thì đây chẳng đáng là gì.

Ăn sáng xong, Lưu Diệp ra cổng đã có xe đợi sẵn. Lưu Diệp không xinh đẹp chẳng qua là tiểu thư danh giá son phấn đầy mặt nên còn dễ nhìn, đi học thì suốt ngày đội sổ.

Còn Thiên Băng xinh đẹp thông minh, đi đến đâu cũng tỏa sáng nên bị Lưu Diệp ghen ghét cũng phải thôi. Hai người hai hoàn cảnh trái ngược nhau một người thì tiểu thư quyền quý còn người kia thì con gái của giúp việc. Sự đối lập rõ rệt giữa sang giàu và thấp hèn

Học viện AT, một ngôi trường danh tiếng được xây dựng bởi tập đoàn AT đứng đầu tập đoàn là nhà họ Triệu. Trong trường có hai thành phần hoặc là nhà cực kì giàu có hoặc là học cực kì giỏi. Học cấp 3 ở đây thì tương lai sáng lạng.

Thiên Băng trên tay cầm giấy báo trúng tuyển đến trường, cổng trường thật sự được xây dựng rất hoành tráng giống như cổng ở thời vua chúa vậy, rất sang trọng. nhìn qua cách thiết kế là đủ biết người kiến trúc sư rất tài năng, ngay cả các vật liệu xây dựng cũng rất mắc tiền.

Đây chỉ mới là cổng trường thôi, đi vào bên trong chắc là sẽ đẹp lắm đây. đôi chân thon dài tiếp tục sải bước vào trong

OMG, đây là trường học hay là lâu đài vậy! đài phun nước có hai con hổ bằng uy phong chẳng biết làm bằng chất liệu gì mà toàn thân con hổ đều có màu lam tựa như ngọc, nhìn choáng cả mắt. Còn có cả hoa viên nữa cách trang trí hoa trong từng ô nhỏ thật đẹp mắt, hoa viên trường mà cứ như hoa viên thành phố vậy. các phòng học, canteen, phòng giáo viên, phòng đoàn..... sắp theo một trật tự nhất định không lung tung bừa bãi. Khu A chia thành 3 dãy: dãy 1 dành cho khối 10, dãy 2 dành cho khối 11, dãy 3 dành cho khối 12. còn các khu khác như khu B là phòng giáo viên, phòng đoàn..... tương tự như vậy cho các khu kia. Màu chủ đạo cho tất cả các lớp học là màu vàng và trắng thật là gọi cảm giác hoàng gia.

Từ trên cao nhìn xuống có thể nói đây giống như một mê cung vậy nếu không cẩn thận thì nguy cơ bị lạc rất cao. Dù không phải là học sinh trường này nhưng chỉ đến đây để ngắm trường thôi thì cũng chẳng có gì phí cả

Lưu Diệp có xe đưa người rước đến trường nhưng khổ nỗi trường thì quá rộng mà IQ của cô ta thì có hạn nên việc kiếm lớp đối với cô ta cũng là một vấn đề, còn Thiên Băng vốn đã thông minh nên tìm lớp khá dễ dàng. Sau một hồi đi qua đi lại chạy lên chạy xuống cuối cùng nó quyết định hỏi một người gần đó,

-này bạn, lớp 10A4 chỗ nào vậy? Mặc dù là hỏi nhưng giọng nói cũng chẳng bớt đanh chua đi tí nào cả

Người con trai đó quay người lại khuôn mặt vô cùng điển trai đủ để hút hồn mọi cô gái và nó cũng không ngoại lệ, nó ngây ngốc nhìn người con trai đó khoảng 5s sau nó bình tĩnh lại, nó vuốt tóc yếu điệu và hỏi lại bằng giọng nhẹ nhàng hơn:

-bạn làm ơn chỉ cho mình phòng lớp 10A4 ở chỗ.....

-phòng số 4, dãy 1, khu A

Nó chưa kịp hỏi hết câu thì người con trai đó đã trả lời rồi

Giọng nói lạnh lùng còn hơn khuôn mặt, lần đầu tiên nó gặp một người con trai đẹp như vậy

.....

Cuối cùng cũng tìm ra lớp, ôi! người con trai lúc nãy cũng học lớp này, nó còn đang nghĩ không biết anh ta học lớp nào làm sao để gặp lại anh ta nhưng giờ ông trời đã giúp nó rồi. Nó tìm một cái bàn trống gần người con trai đó nhất, nó ngồi xuống đang loay hoay thì nó phát hiện ra một điều đáng ghét đó là Hàn Thiên Bằng cũng học lớp này, nó chau mày “sao con nhỏ đó cứ ám mình hoài vậy”

Chuông reo, thầy giáo bước vào:

-chào các bạn, bắt đầu từ giờ tôi sẽ chủ nhiệm lớp này, việc đầu tiên là bầu ban cán sự lớp, ở đây lớp chúng ta có bạn Hồ Nguyên Khang là cao điểm nhất nên sẽ là lớp trưởng và bạn Nguyễn Ngọc Bảo Nhi là cao thứ 2 nên sẽ là lớp phó. Cả lớp có ý kiến gì không?

Mọi người im lặng, thầy giáo nói tiếp:

-vậy được, bạn Hồ Nguyên Khang là bạn nào

Khang đứng dậy, cả bọn con gái như bị hút hồn vì độ đẹp trai của Khang nhưng Khang chẳng mấy may để ý gì cả giống như cái cách bọn con gái nhìn cậu ta giống như một điều hiển nhiên vậy. Lưu Diệp không ngờ trên đời này lại có người vừa đẹp trai vừa học giỏi như vậy. Cả đám con gái đều chết lặng với độ đẹp của Khang nhưng ngoại trừ Thiên Bằng, ánh mắt Thiên Bằng nhìn Khang chẳng có tí cảm xúc nào cả

Cả lớp ồn ào, thầy giáo phải gõ thước “rầm” mấy cái lên bàn mới chịu im lặng

Thầy giáo nói tiếp, “bạn Hàn Thiên Bằng là bạn nào?”

Bằng đứng dậy, mái tóc đen huyền được buông xõa xuống, mái tóc đen làm nổi bật làn da trắng như tuyết, đôi môi mềm pha chút đỏ hồng, nổi bật hơn hết đó chính là đôi mắt, đôi mắt tựa như những giọt sương long lanh của ban mai. Cả lớp ai nấy đều phải ngước nhìn Thiên Bằng, ngay cả thầy giáo cũng thoáng bị Thiên Bằng hút hồn nhưng thầy là thầy không thể tùy tiện được.

Thầy lại phải gõ thước nhắc lớp im lặng lần 2

Phi Yến, Một người bạn bên cạnh Lưu Diệp nói thầm:

-lớp trưởng và lớp phó thật là đẹp đôi, hai người họ mà kết hợp với nhau thì không còn gì để chê. Nghe nói bạn Khang đó là con trai của tập đoàn AT lớn nhất cả nước ngôi trường này cũng là do nhà anh ta xây dựng, còn không biết gia cảnh của bạn lớp phó kia như thế nào nhỉ có xứng với Khang không?. nghe vậy cái giọng đanh chua của Lưu Diệp cất lời

-con nhỏ đó chỉ là con gái của người giúp việc nhà mình thôi, thân phận quá thấp kém làm sao xứng với Khang được

Nghe rõ mồn một lời của Lưu Diệp nói, từ bàn trên Mạc Thanh quay xuống với điệu cười nhếch mép trên môi

-nếu vậy thì cô ta chỉ đáng xách dép cho chúng ta thôi.

Hiểu được ý khinh thường trong lời nói của Mạc Thanh, Lưu Diệp cũng nở nụ cười nham hiểm.

2. Chương 2: Đôi Mắt Của Em Làm Tôi Say

Đến giờ ăn trưa, các học sinh tập trung vào canteen trường, Thiên Bằng mới vào trường nên chẳng có bạn gì cả hơn nữa ở đây toàn là thiếu gia với tiểu thư nên Thiên Bằng cũng chẳng buồn kết bạn với bọn họ. Cầm khay đồ ăn lại một cái bàn trống Bằng đang định ngồi xuống thì “bịch” nó ngã xuống và khay đồ ăn đổ hết lên người, khuôn mặt vẫn không hoảng hốt không mất bình tĩnh mà la lên chỉ là hơi đau khi bị ngã thôi.

Một giọng nói đanh chua quen thuộc cất lên

__sao bạn không để ý gì hết vậy, rõ ràng là mình lấy cái ghế này trước mà.

Thiên Bằng không nhìn cô ta, không để ý lời nói của cô ta tỏ ý khinh thường với lại việc cô ta làm không cần nói cũng biết

Trong đám đông đang chú ý nhìn bọn họ, một cô gái tốt bụng lại gần Thiên Bằng đỡ nó dậy rồi buông một câu phán tội

__tiểu thư Lưu Diệp, bạn nên thôi đi, rõ ràng mình nhìn thấy bạn cố tình lấy ghế để Thiên Bằng ngã còn ở đó mà giả nai.

Mặt Lưu Diệp đỏ bừng vội phủ nhận

__bạn không có chứng cứ thì đừng vu oan cho người khác, làm sao mình có thể làm thế được dù gì thì chúng ta cũng học chung lớp huống hồ Thiên Bằng đây còn là con gái của người giúp việc nhà mình.

Lưu Diệp cố nhấn mạnh câu “con gái của người giúp việc”

Bằng đứng dậy hất nhẹ đồ ăn dính trên đồ, động tác rất nhẹ nhàng. Vẫn ánh mắt vô cảm đó Thiên Bằng nhìn Lưu Diệp nhưng trong ánh mắt vẫn có một chút gì đó đe dọa đến đáng sợ

__những gì bạn làm tôi đều biết, nhưng chỉ là đối với tôi bạn không đáng để quan tâm.

Hàn Thiên Bằng nhẹ nhàng buông ra từng chữ giống như việc cô nhẹ nhàng hất đồ ăn dính trên đồ vậy.

Những lời này khiến Lưu Diệp tức điên, hơn nữa mọi người cũng đang chú ý đến bọn họ này giờ càng làm cô ta thêm xấu hổ.

Ở một phía nào đó có hai người đứng quan sát mọi chuyện.

Mạc Thanh nhìn về phía Lưu Diệp kia trên miệng thốt lên hai chữ “ngu ngốc”.

Hồ Nguyên Khang đứng kế bên Mạc Thanh, đôi mắt vô cảm nhìn như không nhìn nhưng đột nhiên nơi khóe miệng khẽ lên tiếng: “trêu chọc người khác là sở thích của cô ta sao”.

Từng lời từ miệng Khang phát ra khiến Mạc Thanh không khỏi ngạc nhiên, Hồ Nguyên Khang một người lạnh lùng vô tư lại quan tâm đến chuyện của người khác ư?

Ở nơi góc canteen có một người con trai lặng lẽ quan sát mọi thứ nhưng không có một chút cảm xúc nào được bộc lộ trên khuôn mặt, người con trai đó hướng mắt ra ngoài cửa sổ giống như không phải chuyện của mình thì không đáng để quan tâm

Phi Yến kéo Bằng vào nhà vệ sinh, nhìn Bằng từ trên xuống dưới

__quần áo bạn dơ hết rồi, bạn còn bộ đồng phục nào không?

Thiên Bằng im lặng và như không để ý đến lời nói của Phi Yến vậy,

Không còn cách nào khác Yến đi ra ngoài tới tủ đồ của mình và bước vào nhà vệ sinh với bộ đồng phục trên tay:

__bạn mặc vào đi, mình sẽ cho bạn mượn, bạn đừng ngại.

Thiên Bằng nhìn Phi Yến một lúc và lúc này đúng là đôi mắt của Thiên Bằng đang để ý đến Yến, Yến nhận thấy Bằng đang nhìn mình với vẻ mặt có chút cảm kích nhưng không rõ lắm.

Cái tên Hàn Thiên Bằng đúng là rất hợp với nó, lúc nào cũng lạnh lẽo và dường như không có cảm xúc nào được biểu lộ trên khuôn mặt xinh đẹp đó. Nhưng Yến biết một điều rằng Thiên Bằng đang rất cảm kích cô và cô rất vui vì điều đó.

Thiên Bằng nhận lấy đồng phục từ tay Yến,

-cảm ơn bạn, mình sẽ sớm trả lại.

.....

Tan học, Thiên Bằng ra trạm xe buýt, như mọi ngày mọi người chật kín chen chúc nhau rất khó chịu. Nơi góc cuối của xe buýt có một người con trai, vẫn hướng mắt ra ngoài cửa sổ, ánh mắt thờ ơ, lạnh cảm nhưng có chút gì đó rất lãng tử. Thiên Bằng nhận ra người này vì cậu ta học chung lớp với nó, trong lớp cũng ngồi ở một góc (có vẻ thích ngồi ở một góc). Bằng chỉ nhìn thoáng qua cậu ta và không quan tâm lắm, Thiên Bằng chỉ biết xe buýt đang dừng và nó phải xuống trạm này để tới chỗ làm thêm.

Đến quán, nó nhận lấy đồ nhân viên và bắt đầu đi lau bàn ghế. Một lát sau có khách vào, đó là hai thanh niên, như thường lệ Nhi hỏi:

_quý khách muốn ăn gì?

Một tên nhìn nó từ trên xuống dưới rồi dõ giọng giễu cợt

_bạn anh chẳng muốn ăn gì cả.

Bằng vẫn giọng đều đều

_đây là quán ăn nếu quý khách không muốn ăn gì thì mời đi cho.

Không muốn nhiều lời với hai tên này nữa nên Bằng nói xong thì quay người đi luôn, nhưng vừa định quay đi thì bị tên kia nắm lấy cổ tay

_này em, đây là thái độ phục vụ của quán này sao?

-thả tôi ra

Giọng nói dâm tặc vang lên -được, anh sẽ thả em ra nếu em chịu đi với anh một đêm

Hắn nói xong thì cười haha, trông thật ghê tởm

_đồ dâm tặc, vô lại, súc sinh vật.

Bằng cứ thế chửi làm hắn tức điên lên, hắn định giơ tay lên tát Bằng một cái, sức hắn quá mạnh mà sức Bằng thì có hạn nên nó đành nhắm mắt lại chờ đòn của hắn

Đang chuẩn bị chờ bàn tay to lớn kia sẽ dấn xuống mặt mình một bạt tai thì bỗng bàn tay to lớn đó dừng lại, hay nói đúng hơn là đã có ai đó nắm tay hắn

Một giọng nam trầm cất lên

-thả cô ta ra

Vừa nói vừa đập cho tên đó một cái làm hắn ngã xuống đất.

Tên kia thấy vậy cũng rùng mình vì cậu ta còn trẻ mà đã dễ dàng hạ người kia ngã xuống rồi

Chưa kịp để tên còn lại phản công thì tên còn lại đó đã bị Khang cho một đấm vào mồm

Nghe thấy tiếng ồn ào lúc này chủ quán mới ra xem thử thì thấy khách hàng đang bị hành hung, chủ quán rất tức giận liền chỉ tay vào mặt Nhi nói:”cô chính thức bị đuổi việc” vì chủ quán quá giận nên đã không cho Thiên Bằng có một lời giải thích.

Bằng bước ra khỏi quán chậm rãi từng bước, mặt hơi cúi xuống mặc dù có buồn nhưng điều đó cũng không được bộc lộ trên khuôn mặt.

Nó cứ bước đi mà không để ý Khang đang đi theo sau nó này giờ. Nó bước Khang cũng bước, nó dừng Khang cũng dừng.

Đi được một đoạn nó dừng vào một công viên gần đó, nó ngồi xuống ghế, Khang cũng ngồi theo.

Nó quay mặt sang nhìn Khang, Khang cũng nhìn lại nó.

Nó nghiêng đầu khó hiểu, đôi mắt của nó tròn tròn nhìn Khang, bất chợt Khang bị cuốn vào đôi mắt của nó giống như có lực thôi miên vậy, nhìn vào mắt nó càng nhìn càng thấy đẹp hay nói đúng hơn là càng nhìn càng say

Khang cứ nhìn Băng mà không tài nào thoát ra được lực hấp dẫn của đôi mắt Băng. Bỗng điện thoại Khang reo lên, là Mạc Thanh gọi, Khang tắt máy, tiếp mẹ Khang lại gọi nên Khang phải nghe máy thôi

-sao mẹ?

Đầu dây bên kia cất giọng nói nhỏ nhẹ, trong giọng nói còn thể hiện được cả sự cao quý của một quý phu nhân

-Con đang ở đâu vậy?

-ở công viên với bạn.

Không lưỡng lự Khang trả lời mẹ

-ừ, vậy con về sớm nhé, với lại bé Ngọc đang đợi con ở nhà này

-dạ mẹ

Khang tắt máy, khẽ chau mày “cô ta thật là phiền phức”

Tùng đột gió đêm khẽ thổi làm Thiên Băng có chút lạnh, nó khẽ xoa xoa hai bàn tay lại

Khang cũng cảm thấy có chút lạnh nhưng không đến nỗi như Băng, “con gái thật yếu ớt”, Khang không quan tâm việc Thiên Băng lạnh, nói đúng hơn là cậu vô tâm với mọi thứ, mắt Khang bây giờ hướng sang phía khác vì không muốn lại “say” vào đôi mắt của cô gái này nữa.

Một chiếc xe đã đến công viên đón Khang về, Khang đứng dậy nhìn về phía người con gái kia

-về không?

Một câu hỏi cụt ngủn không đầu không đuôi

Đáp trả lại câu hỏi đó là một câu trả lời cũng đầy cụt ngủn

-không, nhà gần, có thể tự về được

Vừa dứt lời thì người Thiên Băng khẽ rung lên vì lạnh, Khang thấy chắc cô ta đã lạnh lắm rồi nếu đã giúp thì giúp cho trót vậy.

Khang lôi tay Băng đứng dậy, miệng lẩm nhẩm -sắp chết cóng rồi kìa

Vậy là theo sự miễn cưỡng Thiên Băng bị Khang lôi đi như một con búp bê

Đến nhà, nó cảm ơn Khang rồi mở cửa xe ra ngoài. Ở trên lầu nhìn xuống Lưu Diệp thấy Hàn Thiên Băng được người khác đưa về nhà và người đó lại là Khang sao. Thật là điên không tưởng, không biết bằng cách nào mà con nhỏ Thiên Băng đó dụ dỗ được Khang, đúng là rắn độc.

3. Chương 3

Bước vô nhà, Thiên Bằng đã bắt gặp ánh mắt của Lưu Diệp, vì không muốn gây chuyện với nó nên Bằng dừng bước đi như không nhìn thấy nó. Nhưng Lưu Diệp sao có thể để yên cho Bằng đi như vậy được, Lưu Diệp lên tiếng

-hình như tao đã xem nhẹ mày rồi, mày còn thâm hiểm hơn tao nghĩ

Lại là những lời lẽ cay độc,

-tôi như thế nào không cần bạn phán xét. Bằng dừng bước trả lời

Lưu Diệp bật cười

-ồ vậy sao, mày nghĩ Khang sẽ để ý tới mày sao, tỉnh mộng đi!! mày cũng chỉ là qua đường thôi. Nhưng tao cũng phải công nhận mày giỏi thật đấy câu dẫn con trai một cách xuất sắc, nói thật mày giống như mẹ mày vậy đó, chắc lúc trước mẹ mày cũng không biết lượng sức mình nên mới lôi ra một con hồ ly đội lốt thiên thần như mày, tao thật sự rất khâm phục

Thật quá đáng khi lôi cả mẹ Bằng vào đây, Bằng cũng đáp trả lại không kém

-cô không có quyền xúc phạm mẹ tôi, bà là người vĩ đại hơn ai hết không ai có thể bằng bà. Còn nữa, câu dẫn con trai sao? Thật nực cười!!! cô xem lại bản thân mình đi chẳng phải cô cũng đang tìm cách tiếp cận Khang sao, cô mới là người không biết lượng sức mình, cô nghĩ Khang không để ý tới tôi thì sẽ để ý đến cô sao cô mới là người cần tỉnh mộng. Nếu Khang để ý đến cô thì đã không đưa người con gái khác về nhà rồi và lại lúc này Khang còn khen đôi mắt của tôi rất đẹp nữa, cô nghĩ xem như vậy có được gọi là để ý không nhỉ?

Thiên Bằng rất tức giận vì Lưu Diệp dám nói mẹ mình như vậy nên nó mới cố tình chọc tức cô ta thôi chứ thật ra nó chẳng có ý tiếp cận Khang hay nghĩ Khang sẽ để ý đến mình.

Đúng như nó nghĩ cô ta thật sự đang tức điên. Đúng là Lưu Diệp thua nó về mọi mặt học tập, nhan sắc, ngay cả đấu khẩu cũng thua. Thấy mặt Lưu Diệp đã đỏ bừng bừng vì tức giận Nó không muốn làm Lưu Diệp điên thêm nên đã đi về phòng của mình.

Bỗng một giọng quát lên

-hãy đợi đó, sẽ có ngày tao tổng khứ mẹ con mày ra khỏi nhà

Thiên Bằng nghe rõ từng câu từng chữ từ miệng Lưu Diệp thốt ra nhưng nó vẫn không quay mặt lại

-tôi sẽ chờ

Thiên Bằng trả lời như không tức giận, không cảm xúc, nó cứ bước đi chậm rãi nhưng từng bước đi của nó trở nên nặng chịch và nước mắt bắt đầu rơi

Chiếc xe về đến nhà, Khang bước xuống xe cánh cổng tự động mở ra Khang đi vào căn biệt thự trắng, một căn biệt thự sang trọng ở trong khu này có biệt thự nhà họ Hồ là to nhất nổi bật nhất. Khang bước vô nhà thấy mẹ và Mạc Thanh đang trò chuyện rất vui vẻ, vì không muốn làm phiền câu chuyện của họ nên Khang lặng lẽ đi lên phòng, đi được vài bước thì tiếng mẹ gọi lại

-con về rồi sao, con ăn gì chưa để mẹ nói đầu bếp nấu

Khang trầm giọng như mọi ngày -không cần, con không đói

-nhưng còn Tiểu Thanh nữa, con bé đợi con này giờ chắc là nó đói lắm rồi

Khang hơi nhíu mày khó chịu

-con đâu có bắt Mạc Thanh chờ

Một câu trả lời vô tâm nhưng mẹ Khang giọng vẫn ôn hòa -con bé tốt bụng có ý chờ con về mà con lại nói vậy sao?

-không sao đâu bác à, Khang tính vốn đã lạnh lùng rồi, bác đừng trách Khang con không sao đâu ạ. Thanh ở đâu chen ngang vào nói đỡ

Mẹ Khang mỉm cười hiền hòa nhìn Mạc Thanh

-con biết thông cảm vậy là tốt nhưng dính với thằng Khang thật là thiệt cho con quá.

Mẹ Khang rất hài lòng về thái độ của Mạc Thanh

-con nghe chưa Khang, Tiểu Thanh tốt bụng như vậy biết thông cảm như vậy còn chỗ nào không tốt chứ, hay là trong lòng con đã có người khác rồi

Khang im lặng không phải vì không biết trả lời thế nào mà là không muốn trả lời tính Khang trước giờ là người không muốn nói nhiều

Bà không nói gì nữa, bà nhìn đồng hồ

-thôi cũng trễ rồi, con về đi kéo bame con lo, để bác gọi tài xế nhà bác đưa con về nhé.

-dạ con cảm ơn ạ. Mạc Thanh lễ phép trả lời

-À, con về một mình có buồn không để bác nói Khang về chung với con cho vui nhé.

Mạc Thanh nghe vậy thì rất vui nhưng Khang hình như có vẻ khó chịu không thích lắm nên cô ta đành thôi: "không sao đâu ạ, con về một mình cũng được với lại cũng khuya rồi để Khang ở nhà mai còn phải đi học sớm ạ"

Ra cổng đã có xe đợi sẵn, Khang tiễn Mạc Thanh ra theo lời của mẹ mở cửa xe cho Thanh, Mạc Thanh định chào tạm biệt Khang nhưng cậu ta đã đi mất hút, nó có chút hơi thất vọng nhưng không sao nó tin sẽ có ngày nó khiến Khang phải yêu nó.

Xe đi được một đoạn thì Mạc Thanh hỏi tài xế cũng chính là người lúc này đón Khang về

-này bác, lúc này bạn Khang đang ở công viên với bạn sao ạ? nó lễ phép hỏi

-ừ tiểu thư.

-người bạn đó là nam sao ạ

-không, là nữ lại còn rất xinh đẹp nữa

"rất xinh đẹp sao?" Mạc Thanh bắt đầu nghi ngờ nhưng để chắc chắn nó hỏi tiếp -vậy trên khuôn mặt có gì đặc biệt không ạ? ví dụ như đôi mắt

Tài xế hơi ngạc nhiên

-ồ đúng rồi, sao tiểu thư biết cô gái đó đúng là có đôi mắt rất đẹp, phải nói sao nhỉ? Đôi mắt thật sự rất cuốn hút, da trắng, tóc dài

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Mạc Thanh, một nụ cười nhếch nhếch trên đôi môi xinh đẹp đó, một nụ cười thật nham hiểm

.....

Trong căn phòng tối chật hẹp, Thiên Băng cố phát ra những tiếng động nhỏ nhất vì nó không muốn đánh thức mẹ, nó cứ khóc, nước mắt cứ rơi làm nhòa đi khuôn mặt xinh đẹp. Nó không hiểu nó đang cố gắng, cố nhẫn nhục vì điều gì phải chăng là vì cuộc sống hạnh phúc của hai mẹ con nó. Nó liên tục đặt ra những câu hỏi mà không ai có thể trả lời cho nó, nó cứ khóc cho đến khi ngủ thiếp đi.

Sáng dậy, mắt Thiên Băng sưng húp cả lên chắc hẳn là tối qua nó đã khóc rất nhiều vì không muốn mẹ nó lo nên nó đã vội đi học từ sớm nhưng mẹ nó biết hết, mẹ nó biết con gái bà đã cố gắng như thế nào đã phải nhẫn nhục với Lưu Diệp ra sao, nhưng bà không thể nào chuyển đến nhà khác làm được bởi vì gia đình Lưu Diệp đã giúp đỡ mẹ con bà rất nhiều vì vậy bà không thể bỏ đi được như vậy rất là vô ơn. Bà chỉ biết ngày đêm cầu mong sao cho Lưu Diệp cũng tốt bụng giống bame nó thôi.

Đến trường, Phi Yến thấy đôi mắt của Băng sưng húp như vậy nên đoán chắc là tối qua Băng đã khóc rất nhiều, Yến hỏi Băng nhưng Thiên Băng hầu như không trả lời nhưng Yến vẫn kiên trì hỏi, sâu trong lòng Yến vẫn rất muốn làm bạn với Thiên Băng.

Thấy cái cách Yến quan tâm đến mình như vậy thì Băng cũng cảm thấy trong lòng ấm hẳn lên vì ít ra trong cái trường này nó còn có người quan tâm.

Khang thấy mắt Băng sưng lên như vậy thì biết ngay là tối qua đã khóc rất nhiều nhưng liên quan gì đến cậu ta chứ? Cậu ta không quan tâm nhưng sao cứ nhìn Băng hoài, trong lòng Khang đột nhiên dâng lên cảm giác hơi khó chịu khi người con gái đó khóc nhưng cậu ta có vô vàng lý do để gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

.....

Tan học, ba cô gái lôi một cô gái vào nhà vệ sinh.

-có muốn cảm giác vào nhà vệ sinh ngủ đêm nay không?

Lưu Diệp giọng giễu cợt dùng tay nâng cằm Thiên Băng lên.

Thiên Băng không có vẻ sợ hãi vẫn thản nhiên nhìn cô ta như không quan tâm không nghe thấy gì, hai tay Thiên Băng bị hai cô bạn kia nắm chặt có muốn chạy cũng không được, bây giờ trong trường lại không có ai, kêu cứu cũng chẳng ai nghe được

Lưu Diệp vung tay tát mạnh vào má Băng in hằn 5 dấu tay trên mặt, cô ta nhếch môi rồi hai cô bạn kia lập tức đẩy Thiên Băng vào nhà vệ sinh khóa chặt cửa lại rồi phui tay đi ra về.

Lưu Diệp muốn cho Thiên Băng một bài học vì dám làm cô ta xấu hổ ngày hôm qua và hơn nữa là vì chuyện tối qua Thiên Băng dám chọc tức cô ta.

Bị đẩy vào nhà vệ sinh, trong căn phòng tối tăm không một ánh đèn, Thiên Băng ngồi co ro người lại an phận ngồi một góc và chờ đến sáng mai thôi, ngay lúc này nó hi vọng người phát hiện ra nó sẽ là Phi Yến, ngoài Yến ra nó chẳng còn nghĩ ra ai nữa. Nhưng có lẽ giờ này Yến đã về rồi, nó nhắm mắt lại không một lời kêu ca. Nhưng tiếng nhạc rừng rợn ở đâu đó phát ra làm nó giật mình, tiếng nhạc thật gê sợ nó chắc chắn tiếng nhạc đó là từ một cuộn băng phát ra nhưng trong hoàn cảnh thế này mà nghe những âm thanh đó thì thật là kinh khủng, nó chốc rùng mình vì sợ. Nó cố nhắm mắt lại nhưng không được tiếng nhạc mỗi lúc một gê, nó khẽ mở mắt ra rồi nhìn lên trần nhà “aaaaa” trên trần nhà có....có..... một cô gái đang.....treo cổ..... “AAAAAAAA” nó hét lên càng lúc càng to, nó muốn thoát ra khỏi chỗ này, nó cứ hét lên đến nỗi cổ họng đau rát. Thật là kinh hoàng, đây là ảo ảnh hay là thật?

Bỗng từ phía cánh cửa phát ra tiếng động nhưng nó không còn tâm trí để mà lắng nghe tiếng động đó nữa, nó sợ quá sợ đến nỗi phải ngất xỉu.

4. Chương 4

Thiên Băng bình tĩnh sau một đêm kinh hoàng, nó mở mắt ra và xung quanh hoàn toàn xa lạ nó đang ở đâu đây, đây không phải là cái nhà vệ sinh kinh khủng đó nữa mà đây là một căn phòng, nó đang nằm trên giường nệm ấm chăn êm, căn phòng rộng lớn đầy đủ mọi thứ có phòng tắm riêng có bàn ghế salon riêng có tivi riêng và tất cả nội thất trong căn phòng này rất sang trọng rất đắt tiền, đây là đâu? Nó đang hoang mang nhìn mọi thứ thì chợt cánh cửa trước mặt mở toang một người con trai đáng người cao ráo bước vào trên tay người con trai cầm một khay thức ăn, người con trai đặt thức ăn xuống bàn rồi quay sang Thiên Băng

-ăn đi

Một câu nói trống không cụt ngủn

Thiên Bằng nghi hoặc nhìn Khang, sao mình lại ở đây, chẳng lẽ đây là phòng của cậu ta sao? Vậy tức là mình đang trong nhà cậu ta? Tại sao?

Thiên Bằng bước xuống giường từng bước nhẹ nhàng đến bên cậu ta rồi ngồi xuống cạnh cậu ta, Thiên Bằng nghiêng đầu khó hiểu nhìn Khang

-tại sao tôi lại ở đây?

Khang quay mặt về nơi khác không muốn đối diện trực tiếp với đôi mắt kia

-hôm qua tôi cứu cô từ nhà vệ sinh

Bằng gật nhẹ đầu “oh” thì ra là vậy, cứ nghĩ đến cái xác treo lơ lửng trong nhà vệ sinh ngày hôm qua là nó lại thấy sợ, nó thoáng rùng người, nhưng một giọng nói cất lên làm sự sợ của nó tan biến

-cái xác hôm qua cô thấy, nó chỉ là hình nộm thôi.

Bằng thở dài nhẹ nhõm.

-cảm ơn bạn. Tôi về đây

-cô không đi học sao? Khang trầm giọng hỏi

Xém nữa là nó quên mất nhưng dù sao nó cũng phải ra khỏi đây với lại đêm qua nó không về nhà chắc mẹ nó đang lo lắng. Nó vẫn bước đi ra cửa coi như không nghe Khang nói gì, nhưng bỗng nó đứng khựng lại vì một câu nói

-bên ngoài có ba mẹ của tôi.

Tình huống gì đây chứ? Nó phải làm sao bây giờ?

-đừng lo! Lát nữa là bọn họ đi rồi, nhưng cô sẽ trễ học nếu cô đi bằng xe buýt

.....

Chiếc xe đưa đón cậu chủ Hồ Nguyên Khang đến trường, bước cùng cậu ta là một cô gái tóc dài cực kì xinh đẹp, mọi người xung quanh cứ chăm chú nhìn bọn họ và những lời bàn tán “ôi, đây chẳng phải là Thiên Bằng sao? Tại sao lại đi cùng Khang vậy?” mọi ánh mắt đều hướng đến Thiên Bằng trong đó có cả ánh mắt hình viên đạn.

Thiên Bằng vội bước nhanh đi càng nhanh càng tốt chỉ cần tránh Khang là được không nên đi cùng cậu ta thế này thật là dễ hiểu lắm.

Mạc Thanh nhìn theo bóng dáng Thiên Bằng rồi lại nhìn sang Khang “cái quái gì đang xảy ra, tại sao cô ta lại đi cùng Khang?”

Phi Yến cũng nhìn thấy bọn họ đi cùng nhau môi khẽ mỉm cười, thấy Thiên Bằng đang bối rối và muốn thoát khỏi ánh mắt nghi ngờ của mọi người nên Yến vội chạy đến bên Thiên Bằng khoác tay nó rồi bước đi, lòng Yến cũng không khỏi tò mò nhưng nếu hỏi thì chắc Bằng sẽ không trả lời đâu nhưng cái tính tò mò vẫn mở miệng hỏi

-sao cậu lại đi cùng Khang vậy?

Thiên Bằng lướt nhìn Yến khẽ mỉm cười rồi thuật lại từng chi tiết cho Yến nghe, có lẽ nó đã xem Yến như một người bạn rồi. Yến cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên nhưng cũng vui

Nhắc mới nhớ Thiên Bằng phải tìm chỗ làm thêm mới thôi. Thật may là Yến có một ông chú mở tiệm bán đồ ăn nhanh và cũng đang cần tuyển người nên Yến dắt Bằng tới đó và vì là bạn của Yến nên ông chú đó nhận ngay. Thiên Bằng cảm kích Yến vô cùng và hứa cuối tháng sẽ dắt Yến đi ăn để hậu tạ.

.....

Một ngày nọ, có một nhóm nữ sinh học viện AT vào, nhìn cách ăn mặc là biết toàn là thiên kim tiểu thư rồi, ba cô gái bước vào cửa hàng và trong đó có cả Mạc Thanh

Thiên Bằng vẫn ra hỏi bình thường như mọi ngày:

-các bạn muốn ăn gì?

Một cô bạn trong số 3 người họ liếc Nhi một cái trông cô ta có vẻ rất đáng ghét, cô ta bắt đầu gọi món

-3 hamburger một cái không hành không tiêu loại 3, một cái loại 2 không rau và một cái loại 3 đầy đủ, 3 xúc xích đút, 3 bánh gạo, 2 khoai tây chiên rắc phô mai,....

cô ta gọi nhiều và dài đến nỗi Băng ghi lại không kịp nên Băng đã hỏi lại:

-xin lỗi, bạn có thể nói lại được không?

Cô ta mặt mày cau có khó chịu

-gì chứ có như vậy cũng không nhớ nổi, đầu óc bạn chứa gì trong đó vậy?:/

Mạc Thanh nhếch môi

-Tiểu Nguyệt, bạn bỏ qua đi trách gì loại người óc bả đậu đó chứ!!!.

Cô bạn đó cười nhếch - vậy được thôi, bạn chọn đi mình mất hứng rồi”

-lấy cho bọn mình 3 ly soda nhé!. Ngọc nói với Nhi và nở nụ cười như thân thiện lắm

Băng theo lời đem 3 ly soda ra để lên bàn cho bọn họ rồi đi nhưng đột nhiên Mạc Thanh đập tay lên bàn và nói:”đứng lại”

Không biết bọn họ định dở trò gì nhưng vẫn phải quay người lại hỏi:

-có chuyện gì sao?

-tai bạn bị điếc hay là nghe không rõ hả? Rõ ràng là tôi gọi 3 ly coca cơ mà.

Mấy người bạn của cô ta lại hòa theo:”đúng rồi đấy, rõ ràng là chúng tôi gọi 3 ly coca, nếu cô có vấn đề gì về tai thì cô nên nghỉ việc đi là vừa”

Đúng là ăn hiếp người quá đáng nhưng Thiên Băng không tỏ vẻ khó chịu hay bực mình, nó vẫn bình tĩnh trả lời:

-tai của tôi không bị làm sao cả chẳng qua là do đầu óc của các bạn có vấn đề nên mới nói một đường nhớ một nẻo thôi

-láo xược, Mạc Thanh vừa nói vừa đứng dậy túm lấy tóc của Băng làm nó đau điếng nhưng nó vẫn không kêu la hay tỏ ra đau đớn mà ngược lại nó nói ;

-ở đây không chứa chấp hành vi côn đồ mời các bạn về cho vả lại các bạn còn là học sinh mà hành xử như vậy thì thật là mất mặt cho nhà trường

Giọng nói của nó bình tĩnh tới mức 2 cô bạn kia cũng phải nể sợ riêng chỉ có Thanh là không bị lời nói của nó làm phân tâm mà ngược lại nó càng riết chặt tóc Thiên Băng hơn làm nó không chịu nổi phải la lên một tiếng “AAAA”,

Mạc Thanh từ từ tiến sát mặt mình vào Băng liếc nhìn Nhi bằng ánh mắt gè sợ:

-nếu mày còn muốn quyến rũ Khang thì tao khuyên mày nên từ bỏ đi còn không nếu mày cứ tiếp tục không nghe lời thì...

Nó vừa nói vừa cầm lấy ly soda trên bàn đồ từ từ lên mái tóc xinh đẹp của Thiên Băng và nói tiếp:” thì hôm nay sẽ không nhẹ như thế này đâu” Mạc Thanh lấy tay nâng cằm Băng lên ngắm nhìn đôi mắt của nó và nói:

-đôi mắt của mày đẹp lắm, đó là thứ mà tao không có nhưng thứ mà tao không có thì người khác không thể có, m hãy nhớ và tránh xa Khang ra nếu không thì t nghĩ đôi mắt này sẽ không còn nguyên vẹn đâu.

Giọng nói uy hiếp đến đáng sợ

Mạc Thanh nói xong thì buông tóc Thiên Băng ra và đi ra khỏi quán 2 cô bạn kia cũng đi theo.

Băng ngồi gục xuống đất khóc nó không biết nó đã làm gì sai nó đâu có tiếp cận Khang tại sao mọi người ai cũng nghĩ nó quyến rũ Khang.

Từ trong nhìn ra, ông chú của Yến cũng chính là ông chủ đã chứng kiến mọi việc nhưng lại ngại lên tiếng vì sợ dấy tội với Mạc Thanh là cũng coi như dấy tội với ba Mạc Thanh như vậy công việc làm ăn của ông cũng bị ảnh hưởng nên chờ cô ta đi khỏi ông mới ra giúp Băng dọn dẹp mọi thứ và nói với Thiên Băng:

-cháu đã làm gì dấy tội với đám nhà giàu đó sao?

Băng lắc đầu

-cháu không biết

-ta nghĩ cháu không nên dính dáng với đám nhà giàu, ta rất quý cháu cũng như thương cho hoàn cảnh của cháu vì vậy ta khuyên cháu nên tránh xa thứ gì là của bọn nó đi cho dù cháu có cố ý hay không thì xã hội này không bao h công bằng với những người nghèo khổ

Băng nghe xong những lời đó thì suy nghĩ tránh xa Khang càng lớn hơn. Nó mỉm cười

-cháu cảm ơn lời khuyên của chú, cháu nghĩ cháu đã ngộ ra một vài điều rồi

Ông chú nhìn Thiên Băng cười càng làm cho khuôn mặt nó thêm xinh đẹp cộng thêm đôi mắt của nó đột nhiên trên khóe miệng ông ấy cũng cười thầm:

-ta đã biết vì sao đám nhà giàu kia ghét cháu rồi

Băng hơi khó hiểu nhưng ông chú đó nói:”từ từ rồi cháu sẽ hiểu, thiên phú cho cháu một đôi mắt rất đẹp đó”

Thiên Băng cũng cười theo và nó lại bắt đầu làm việc như mọi ngày cho đến tối hết h làm nó bắt đầu về. Trên con đường quen thuộc nó đi đến trạm xe buýt lúc đi qua một con đường vắng và tối đột nhiên nó bị ai đó kéo vào một con hẻm gần đó, trong bóng tối mập mờ nó thấy hai người đàn ông bịt miệng nó lại rồi từ từ vuốt ve xàm xở nó, nó cố giãy giụa la to nhưng không được vì hắn ta đã bịt miệng nó lại và vì hắn ta quá khỏe nên nó không thể chống cự được, đang trong lúc bế tắc thì đột nhiên cái tên đang xàm xở nó bị ai đó kéo ra khỏi người Băng và hắn ta bị người con trai nào đó đánh cho tơi bời thấy vậy tên còn lại nhào vô đánh đám người con trai kia cuộc chiến hai chọi một và nhân lúc người con trai đó không để ý thì một tên trong đó đã đâm anh ta một nhát vào bụng làm anh ta ngã quỵ

Thấy tình thế nguy cấp người con trai đó giục Băng mau chạy đi anh ta sẽ tự lo được nhưng Băng không thể chạy được bởi vì không thể để anh ta một mình với hai tên côn đồ kia hơn nữa anh ta còn đang bị thương

Nhưng rồi mọi suy nghĩ ở lại của Băng bị tan biến khi người con trai đó buông những lời này

-cô đi đi, đừng ở đây làm vướng chân tôi còn nữa không phải tôi cứu cô mà là tôi có món nợ cần giải quyết với bọn chúng cô đừng có tưởng bở, mau đi đi

Băng nghe vậy trong giây phút nhất thời đã tin lời anh ta và chạy đi. Thấy Băng đã đi khỏi người con trai mỉm cười và vội đứng lên rồi nói:”được lắm đêm nay tao nguyện sống chết với chúng mày”

Sáng mai đi học, như thường lệ Yến chờ Băng ở cổng trường, Băng kể cho Yến nghe chuyện hôm qua Mạc Thanh gây chuyện với nó và kể luôn chuyện đêm qua có một người đã cứu nó. Hai người vừa trò chuyện vừa đi vào lớp

Yến nhìn qua phía cuối lớp nhưng chỗ ngồi trống trơn “lạ thật sao hôm nay Lâm không đi học”

Nó nghĩ lại câu chuyện lúc nãy Băng kể. Tự nhiên trong lòng nó lại bắt đầu nghi ngờ nhưng vẫn không chắc lắm với lại Lâm cũng chẳng có lý do gì để cứu Thiên Băng.

5. Chương 5: Tôi Sẽ Đợi Bạn, Đừng Quan Tâm Đến Tôi

sáng nay đi học, nó thấy Khang thì lơ qua chỗ khác, Khang cũng thấy có gì đó hơi lạ nhưng thái độ của Băng như vậy là có ý gì? mặc kệ nó có ý gì dù sao Khang cũng không quan tâm nhưng sao trong lòng lại khó chịu, cảm giác này là gì?

H ăn trưa, Thiên Băng cầm khay đồ ăn của mình tới một bàn trống để đợi Yến nhưng lần này nó đã rút kinh nghiệm nhìn trước góc sau rồi mới dám ngồi xuống, nó đang suy nghĩ về người hôm qua đã cứu nó nếu gặp lại nhất định nó phải hận tạ người đó.

Bỗng Khang ở đâu xuất hiện ngồi đối diện nó, như đã nói nó nên tránh xa Khang càng xa càng tốt, nó liền cầm khay đồ ăn đi chỗ khác thì Khang níu tay lại:

-sao lại đi, tôi ngồi đây không được sao?

Băng nhìn thẳng vào Khang đôi môi cất lên những lời nói lạnh lùng

-bởi vì tôi không thích nhìn thấy bạn.

Khang hơi khó hiểu

-cô ghét tôi sao?.

-ừ.

Khang đột nhiên không còn vẻ mặt lạnh lùng như ngày nào nữa, nhưng nếu Thiên Băng đã nói vậy thì Khang cũng không còn gì để nói.

Khang vừa đi thì Mạc Thanh lại đến đứng sát bên nó, vẫn là điệu cười nham hiểm đó

-vừa rồi mày biểu hiện tốt lắm, có vẻ như mày đã biết sợ rồi nhỉ

Băng không quan tâm về bọn họ với lại nó làm như vậy không phải là vì sợ Mạc Thanh nên nó chẳng quan tâm gì đến lời cô ta nói cả mặc kệ cô ta, Băng vẫn ăn tiếp phần cơm của mình

Lát sau Yến tới,

-bạn làm gì mà lâu vậy?

-à mình mới đi vệ sinh thôi, này h có ai bắt nạt bạn không nói mình nghe mình sẽ cho người đó biết tay

-bạn tưởng mình dễ ăn hiếp sao chỉ có bạn mới ăn hiếp mình thì có.

Tan học, Yến bắt một chiếc taxi đi đâu đó trên tay cầm một hộp cơm trông cứ như đi thăm người bệnh. Chiếc taxi dừng trước một căn biệt thự to lớn nhìn sơ qua là biết chủ của căn biệt thự này rất giàu có, Yến nhấn chuông, cánh cổng tự động mở ra, Yến bước vào trong nhà thì người hầu trong đó cúi chào giống như một vị khách quen thuộc:

-chào tiểu thư, tiểu thư lại đến thăm cậu chủ sao?

Yến mỉm cười

-ừ tại hôm nay em thấy Lâm không đi học cậu ấy không khỏe sao?

-dạ tiểu thư, tối qua hình như cậu chủ đánh nhau với ai đó thì phải

Mặt Yến khẽ chau lại

-đánh nhau sao?vậy cậu ấy có bị sao không?

-tôi không biết nữa hay là tiểu thư lên xem sao đi

Bước lên phòng Lâm, thấy cửa không khóa nên Yến vội vào mà không gõ cửa, Yến tiến lại gần một người con trai lưng trần đang nằm trên giường và ở vùng bụng có một vết thương được băng bó rất sơ xài, Yến lại gần hơn chạm vào vết thương kia lòng chợt buồn man mác.

Như vậy là mọi suy đoán của Yến đều đúng, tối qua người đã cứu Thiên Bằng chính là Lâm nhưng vì sao chứ chẳng lẽ là vì Lâm có thù với 2 tên côn đồ đó thật hay là vì một lí do nào khác.

Nhưng giờ thắc mắc đó không còn quan trọng nữa bởi vì vết thương của Lâm đang rỉ máu, Yến vội đặt hộp cơm lên bàn rồi đi tìm đồ cầm máu băng bó lại vết thương cho Lâm

Yến cẩn thận nhẹ nhàng từng chút cứ như rằng chỉ cần Yến mạnh tay thì người con trai kia sẽ đau.

Nhưng rồi một bàn tay khẽ hất nhẹ tay Yến ra khỏi cơ thể mình, người con trai mở nhẹ mắt

Yến vội nhìn nét mặt người con trai đó

-mình làm bạn đau sao? Mình xin lỗi nhưng chỉ một chút nữa thôi mình sắp xong rồi

Người con trai hất tay Yến ra không phải vì cảm thấy đau mà là vì không muốn người con gái trước mặt mình đối xử tốt với mình nữa.

-không, mình không đau

Trong giọng nói của người con trai đó có chút đau đớn vì vết thương kia, cứ mỗi lần Lâm buông lời là vết thương kia lại rỉ máu.

-bạn có thể im lặng để mình băng bó cho bạn được không? Một chút nữa thôi

Lâm im lặng

Xong xuôi, Yến đứng dậy đi đến bàn lấy thức ăn mà nó đã chuẩn bị sẵn cho Lâm

-mình đem cơm đến cho bạn đây chắc là sáng giờ bạn chưa ăn gì đúng không?

Lâm khẽ lắc đầu

-mình không đói

Lời nói vẫn lạnh nhạt như ngày nào và khi nói Lâm còn chẳng nhìn Yến.

-ờ vậy mình để đây nhé, khi nào đói thì bạn ăn.

Lâm không nói gì đứng dậy đi đến chỗ Yến, Lâm tiến tới càng ngày càng gần làm tim Yến có hơi loạn rồi Lâm đưa tay nâng cằm Yến lên, ở khoảng cách như thế này làm cho Yến cảm thấy vô cùng bình yên nhưng sự bình yên vụt biến mất khi Lâm buông lời nói:

- sau này bạn đừng tốt với mình như vậy nữa nhé, mình sẽ cảm thấy có lỗi khi nhận quá nhiều từ bạn mình thật sự không thích bạn

Những giọt nước mắt rơi từ từ trên gò má Yến khi nghe những lời này từ Lâm nhưng không sao nó đã quen rồi, nó đã quen với sự lạnh nhạt đó, nó vội gạt đi nước mắt và nói:

-không sao mình sẽ chờ, mình tin sẽ có ngày bạn thích mình thôi dù là bao lâu mình vẫn chờ, bạn không cần để ý đến mình

Lâm cảm thấy mình thật xấu xa nhưng cảm xúc vẫn là cảm xúc Lâm không thể tự dối mình chấp nhận tình cảm của Yến như vậy chỉ làm khổ Yến thôi.

.....

Trong một góc tối có hai người đàn ông đang nói chuyện với một cô gái, bỗng cô gái tát một trong số họ và nói:

-đồ vô dụng! Có tí chuyện cũng làm không xong

-nhưng thưa tiểu thư không phải tại chúng tôi mà tại cái thằng nào tự nhiên xuất hiện và cứu con nhỏ đó

Ánh mắt Mạc Thanh nghi hoặc

-người cứu nó là Hồ Nguyên Khang sao?

Tên kia vội phản bác

-không phải chúng tôi chắc chắn đó không phải Khang

-đúng vậy đó tiểu thư, chúng tôi biết mặt cậu chủ Nguyên Khang mà. tên còn lại hòa theo

-đủ rồi, tiền đây cầm rồi biến đi

Hai tên đó vội cầm lấy tiền rồi đi khỏi.(con Mạc Thanh này thật là độc ác)

Từ lúc nói chuyện với Băng vào bữa trưa đó Khang lúc nào cũng buồn bã mặc dù miệng thì nói không quan tâm nữa nhưng sâu trong lòng Khang vẫn rất quan tâm, không thể chịu nổi nữa

Khang bắt taxi đến nhà Lưu Diệp để tìm Thiên Băng (bởi vì hôm nay là chủ nhật nên không đi học). Đến nhà, Khang nhấn chuông và Lưu Diệp nhìn ra ngoài biết là Khang đến nên vội ra ngoài mở cửa.

-bạn đến có việc gì không, mau vô nhà đi. Lưu Diệp vui mừng hỏi giống như hiếu khách lắm

-không cần đâu, mình đến để tìm Nhi thôi, Băng có nhà không?

Câu hỏi này của Khang như tát luôn gáo nước lạnh vào mặt Lưu Diệp vậy, nụ cười trên môi lúc nãy của nó dập tắt hẳn

-mình không biết nó đi đâu rồi đó

-À, vậy bạn có số điện thoại Thiên Băng không cho mình đi mình cần gặp Băng ngay bây giờ”

Lưu Diệp tức tối liền nói:”cần gấp lắm sao nhưng mà tiếc thật con nhỏ nghèo nàn đó làm sao mà có điện thoại được” nó vừa trả lời trong lòng vừa nghĩ “có cũng không cho”

Nghe vậy nhưng Khang vẫn không bỏ cuộc, đầu Khang chợt lóe lên một ý

-À vậy thôi, bạn có thể cho mình mượn điện thoại một lát được không?

Lưu Diệp nghiêng đầu khó hiểu

-để làm gì?

-vì mình muốn có số điện thoại của bạn thôi. Khang nói dối không biết ngượng

Lưu Diệp mừng rỡ đưa điện thoại cho Khang liền (đồ mê trai). cầm điện thoại của Lưu Diệp, Khang vội vô danh bạ tìm số điện thoại của Yến rồi vội đọc thuộc sau đó trả lại Hoàng Anh

-camon bạn, mình đi đây

Lưu Diệp vẫy tay tạm biệt Khang trong lòng mừng thầm

Khang cảm thấy đẹp trai, thông minh có lợi thật:D:D. Khang gọi cho Yến, Yến nghe máy

-alo, ai vậy. Yến trả lời

-là mình Khang đây, Thiên Băng có đang ở chỗ bạn không?

Yến ngạc nhiên

-là Khang sao, nhưng sao bạn biết số điện thoại của mình?

Tự nhiên Khang lại nổi nóng quát lên

-bạn trả lời nhanh lên, Băng đang ở đâu?

Yến giật mình:”à ở chỗ làm thêm để mình gửi địa chỉ qua cho bạn”

6. Chương 6: Không Cho Phép Ai Bắt Nạt Em

Khang theo địa chỉ Yến gửi qua, đến một cửa hàng bán đồ ăn nhanh thấy Băng đang ở trong đó liền chạy vô kéo tay Băng ra ngoài, Băng bất chợt không biết chuyện gì đang xảy ra, không phản xạ kịp và bị Khang lôi ra ngoài. Đứng trước cửa tiệm, Băng ngạc nhiên hỏi

-sao bạn lại tới đây?

Khang cũng chẳng hiểu mình đang làm gì nữa, sao mình lại tới đây nhỉ?

-không có gì? Tới để ăn thôi

Băng lườm cậu ta rồi định đi vô nhưng bị cậu ta níu tay lại

-khoan đã, định đi đâu?

Băng đang định nói gì đó thì ông chú Xuân cũng chính là chủ quán ra chen ngang vào họ

-Băng sao cháu không vô làm việc đi?

Chú Xuân lướt nhìn Khang và chợt ngạc nhiên hình như là Khang và chú Xuân có quen biết thì phải

-ôi trời! Con ở đâu tới vậy Khang, con quen Băng hả?

Khang có chút ngạc nhiên

-À là chú Xuân sao? Lâu rồi không gặp, chú mở tiệm này lúc nào thế?

Băng ngạc nhiên khi hai người quen biết nhau nhưng nó không quan tâm lắm, nhân lúc Khang không để ý nó liền vội vào trong nhưng một lần nữa nó lại bị Khang níu tay lại

-hai đứa quen biết nhau sao? chú Xuân ngạc nhiên

-dạ đúng rồi thưa bác, bạn ấy là bạn gái của cháu. Khang nói như đúng rồi ^^

-Ồ vậy sao

-không phải đâu ạ, thật ra là..... Băng đang định giải thích thì Khang bịt miệng Băng lại

Băng cắn tay Khang một nhát thật đau khiến Khang la lên “AA”. Chú Xuân cười mỉm như đã hiểu mọi chuyện

-Ôi vậy chú hiểu vì sao hôm bữa Tiểu Thanh tới đây gây chuyện rồi.

Khang ngạc nhiên

-Mạc Thanh đã tới đây sao? Để làm gì?

Chú Xuân định nói gì đó nhưng Băng nhìn chú như ra hiệu nên chú Xuân thôi

-thôi sao con hỏi nhiều quá vậy? Để con Băng làm việc rồi xúi nữa chú cho hai đứa tâm sự nhé!

-đã nói không phải rồi mà

Băng nheo mắt, rồi liếc Khang một cái sau đó vô làm việc tiếp.

Tan tầm, Khang lại kéo Băng ra ngoài và lúc này Băng phản kháng lại, rút tay ra khỏi Khang:

-bạn làm gì mà cứ kéo tôi đi hoài vậy?

Khang nét mặt có hơi khó chịu nhìn Băng một lúc rồi lên tiếng

-tôi đã biết vì sao bạn cứ tránh xa mình rồi, tôi đã nghe chú Xuân nói hết rồi

Băng vẫn bình thản

-nói chuyện gì?

Khang nhìn thẳng vào mắt Bằng, lần này cậu dám nhìn thẳng vào đôi mắt nó, cậu mặc kệ việc mình bị cuốn sâu vào nó, cậu khẽ nói

-xin lỗi, Mạc Thanh có lẽ đã nói những điều không tốt với bạn.

Bằng chết lặng vì câu nói này hơn nữa nó lại được nói từ miệng của một người vô tâm lạnh lùng như Khang, nhưng điều này đối với nó chẳng có ý nghĩa gì cả

-không liên quan đến bạn, tôi về đây.

Bằng nói xong thì quay người đi luôn.

Khang để Bằng đi, cậu không biết mình đang làm gì nữa, cảm xúc bây giờ là như thế nào đây? Khang chỉ biết người con gái kia chỉ cần nhìn vào đôi mắt người con gái đó thì cậu như người điên không hiểu nổi cảm xúc của mình, đôi mắt thực sự có ma lực gì sao?

Bằng đi được vài bước thì bị Khang lôi tay lại, rồi bắt chợt một nụ hôn thật nhẹ lướt qua bờ môi mềm kia. Bằng mở to mắt nhìn Khang, cái quái gì đang xảy ra vậy? Cậu ta đang làm gì mình vậy? Bằng như có dòng điện chạy qua người, đứng yên tại chỗ căng mắt ra nhìn Khang.

Khang cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa, tự nhiên cậu ta đổ mắt rồi quay mặt về hướng khác.

Cậu ta đang đổ mắt sao? Nhưng Bằng mới là người bị kiss cơ mà. Cậu ta quay lưng về hướng khác rồi ngượng ngùng nói

-tôi...tôi....về đây

Nụ hôn đầu tiên của Bằng lại là cậu ta sao? Mà trông cậu ta còn có vẻ phải trách nhiệm nữa.

Bằng ừ lạnh một tiếng rồi cũng bước đi, hai người hai hướng đi thẳng về nhà.

Hôm sau đi học, như thường lệ Yến vẫn chờ Bằng ở cổng trường

-ngày bạn thân, hôm qua Khang có tìm bạn không?

-À, thì ra là bạn, bạn cho Khang địa chỉ mình làm phải không?

-Ahihi, ai bảo Khang thật lòng quá không biết moi đâu ra số điện thoại của mình. Mà hôm qua Khang nói gì với bạn vậy?

Bằng thoáng đỏ mặt rồi ngập ngừng nói

-chẳng...nói...gì cả

Yến bật cười nham nhở

-thôi bạn đừng có giấu, khuôn mặt bạn đã bán đứng bạn rồi, nói mau

Mặt Bằng càng ngày càng đỏ và chạy một mạch vào lớp

Ở trên sân thượng,

-bạn gọi mình ra đây làm gì vậy, Khang? Mạc Thanh hỏi

Khang nhìn Mạc Thanh và khuôn mặt vẫn lạnh lùng như vậy

-hôm trước, bạn đã nói gì với Bằng?

Thanh ngạc nhiên nhưng nó vẫn giả bộ nai tơ

-mình chẳng nói gì cả, có chuyện gì sao?

Khuôn mặt điển trai lạnh lùng đến kì lạ khẽ dò xét trên nét mặt Mạc Thanh

-mình cảnh cáo bạn không được động vào Bằng nữa, nếu không thì đừng trách mình.

Ánh mắt Khang trở nên tức giận, Mạc Thanh sửng sốt bởi vì chưa bao giờ Khang nhìn nó bằng ánh mắt đó, chưa bao giờ Khang tức giận với nó như vậy

Nước mắt nó như sắp rơi chỉ cần nó nhướn mi thôi là nước mắt sẽ rớt xuống

-tại sao chứ? Vì nó mà bạn đối xử với mình như vậy sao? Mình thua nó cái gì chứ?

Khang không nói gì, quay mặt rồi đi như một cách dừng đứng.

Mạc Thanh tức giận vội gạt đi nước mắt và nói:

-bạn sẽ phải hối hận vì hành động của bạn ngày hôm nay

Khang không quan tâm vẫn tiếp tục bước đi mà không thèm quay mặt lại nhìn cô ta một lần

Mạc Thanh không thể dễ yên một cách dễ dàng như vậy được, nếu nó không có được thì không ai được phép có. Nếu như bame Khang biết được Khang đang quen một cô gái thân phận thấp hèn thì sẽ như thế nào nhỉ, Mạc Thanh cười thầm rồi vội chỉnh trang lại khuôn mặt đang nhòe đi vì nước mắt rồi trở về lớp như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nó sẽ phải khiến Khang hối hận vì những lời nói ngày hôm nay.

Chuông reo vào lớp, hôm nay Lâm cũng đi học chắc hẳn là vết thương đã đỡ hơn rồi. Lúc Băng tía tai đỏ mặt chạy một mạch vào lớp vì không để ý nên đã va phải Lâm vì va chạm bất ngờ nên Lâm không phản ứng kịp ngã người vào cạnh bàn và vùng bụng nơi vết thương cũ chính là nơi bị va nặng nhất thế là máu từ bụng chảy ra liên tục, chảy nhiều tới mức làm ướt cả áo trắng đồng phục.

Băng sửng sốt, nó không nghĩ là Lâm lại dễ chảy máu như vậy, nó lại gần Lâm nhẹ nhàng chạm vào nơi đang chảy máu kia nhưng bị Lâm hất tay ra:

-đừng có chạm vào, đây không phải việc của cô, mau đi đi..

“mau đi đi, cô chỉ làm vướng chân tôi thôi” Băng nghe rõ từng lời từng chữ từ miệng Lâm nói ra, rõ ràng là giọng nói này có gì đó rất quen thuộc, đúng rồi giọng nói này giống y chang người đã cứu nó hôm đó. Nó chợt nhớ ra người cứu nó cũng bị một vết thương ngay bụng thế này, chẳng lẽ lại có chuyện trùng hợp vậy sao?

Lâm cố đứng thẳng dậy, bước từng bước rất nhẹ nhàng mặc dù là đang rất đau. Bây giờ, Băng mới nhìn kĩ dáng vẻ đó thật sự là lúc đó tối quá nên nó không thể nhìn rõ dáng vẻ của người đó được nhưng mà khi nhìn kĩ Lâm thế này nó lại có cảm giác người hôm đó chính là Lâm. Nhưng ý nghĩ đó được vội gạt ra khỏi đầu, nó không tin và không có lý do gì để Lâm làm như vậy.

Mạc Thanh lúc đó cũng chứng kiến mọi việc, cô ta cũng nghĩ bị va chạm như vậy sao có thể dễ dàng chảy máu nhiều vậy được,nếu chảy máu thì chỉ có thể là nơi đó có một vết thương. Mạc Thanh nhớ lại lời hai tên côn đồ mà nó thuê hôm đó hình như bọn chúng có nói thế này: “hình như người cứu con nhỏ đó là học sinh thì phải, tại vì nếu tôi nhớ không lầm thì nó mặc đồng phục trường AT thì phải”.

bởi vì lúc đó Mạc Thanh quá tức giận vì hai tên đó chút việc cũng làm không xong nên nó không để ý lời hai tên đó nói, nhưng không sao giờ nó đã có căn cứ chỉ cần bây giờ nó đưa hình của Lâm cho hai tên đó xem thì sẽ biết ngay thôi. Chắc hẳn hai tên đó vẫn còn nhớ mặt của Lâm mặc dù là trời tối nhưng phải có phần nào loáng thoáng được khuôn mặt của Lâm

7. Chương 7: Càng Rẻ Tiền Càng Bắt Mắt

Tại nhà Khang,

-Ồ, Tiểu Thanh đó hả? Cháu tới tìm Khang sao?. Mẹ Khang hỏi

Mạc Thanh cười nhẹ rồi giọng nói thân thiết một cách giả tạo cất lên

-không ạ, cháu tới chơi với bác thôi chắc bác ở nhà một mình buồn lắm nhỉ?

-Ôi hôm nay còn có bác trai ở nhà sao ạ? vậy chắc là cháu lo xa rồi. Mạc Thanh nói như ngạc nhiên lắm nhưng thật ra nó cố lựa ngày cả bame Khang đều ở nhà để thực hiện một âm mưu.

-Ừ, hôm nay là chủ nhật mà. Mẹ Khang vừa nói vừa nhìn ba Khang, lúc này ba Khang vẫn chăm chú đọc báo.

Mạc Thanh vội che miệng cười

-À cháu quên mất. Vậy bạn Khang chắc cũng ở nhà chứ ạ?.

-Khang đi đâu rồi ấy? vì nó cũng lớn rồi nên bác cũng không quản chặt làm gì. Mẹ Khang trả lời

Mạc Thanh vội nói

-Ồ vậy ạ, chắc là lại đến chỗ làm thêm phụ con nhỏ kia rồi

Mẹ Khang ngạc nhiên, còn ba Khang nghe vậy thì vội đặt tờ báo xuống lòng cũng ngạc nhiên không kém

-cháu nói gì vậy, làm thêm phụ ai cơ?

Mạc Thanh tỏ ra ngạc nhiên, mở to mắt nhìn hai người

-Ừa vậy là hai bác chưa biết gì sao ạ? thì cái con nhỏ mà Khang đang quen đó ngày nào Khang cũng tới chỗ con nhỏ đó làm mà con nhỏ đó đâu phải cao quý gì đâu chỉ là con gái bà giúp việc nghèo nàn. Mà cũng chính vì nó mà Khang phớt lờ cháu bỏ qua mọi lời khuyên can để đến với nó.

-ôi trời! Có chuyện vậy sao? Thằng Khang này càng ngày càng quá rồi. Mẹ Khang là người thông minh nên dễ dàng nhận ra mục đích Mạc Thanh đến đây chắc chắn không phải thăm bà rồi “con bé này đúng là cũng không vừa” bà nghĩ thầm. Nhưng bà không thể tỏ ra tức giận vì chuyện của Khang được chuyện đâu còn có đó, bà nghĩ con trai bà không thể nào suy nghĩ nông cạn đi yêu một đứa không môn đăng hộ đối như vậy được chắc cũng chỉ là đùa giỡn qua đường thôi.

Bà vội nói với Mạc Thanh:

-Cháu đừng lo nghĩ quá nhé! Thằng Khang còn trẻ người non dạ vài bữa nữa nó lại chán con bé gì đó thôi, cháu cũng biết rồi đấy những đồ càng rẻ tiền thì càng bắt mắt nhưng xài được bao lâu. Bác tin Khang không phải là đứa suy nghĩ nông cạn mà cháu lại xinh đẹp thông minh tiểu thư quyền quý thế này sao có thể thua một đứa thấp hèn vậy được.

-Dạ vâng, cháu biết rồi ạ!. Nghe những lời này Mạc Thanh cũng cảm thấy mát lòng phần nào, còn ba Khang thì vẫn không hoàn toàn tin vào lời Ngọc nói, ông chỉ im lặng và sẽ cho người đi điều tra.

Tại cửa hàng của chú Xuân,

-bạn muốn ăn gì? Băng hỏi

-cho mình một hamburger nhé! Cậu học sinh đó trả lời

Băng cười nhẹ

-ừ, bạn chờ chút nhé!

Lát sau Băng đem đồ ăn ra đặt lên bàn cho cậu học sinh đó, cậu ta lấy bánh nhưng vô tình chạm phải tay Băng và theo phép lịch sự cậu ta xin lỗi và hai người cười rất thân thiết.

Khang quan sát bọn họ này giờ, tự nhiên cảm thấy hơi điên điên

Đến lúc tính tiền, Băng cầm hóa đơn ra

-Đưa đây mình đem cho. Khang vừa nói vừa giật lấy tờ hóa đơn, Băng nhìn Khang khó hiểu nhưng thôi kệ nó đi làm việc khác.

Tính tiền xong, Khang lại chỗ Băng

-này, sao bạn dễ dãi vậy để cho người khác tùy tiện nắm tay như thế.

-gì cơ? Bạn nói gì mình vẫn chưa hiểu lắm?

Khang hơi nhú mồm nhưng chẳng biết nói gì bây giờ
Bằng khó hiểu nhìn Khang nhưng sau đó lại cười và nói
-mình hiểu rồi, bạn đang ghen.

Khang vội xua tay

-ghen gì chứ, nhìn mặt mình giống ghen lắm hả?

-ừ rất giống. Bạn soi gương thử đi

Ở phía kia, một người đang lặng lẽ quan sát từng hành động của cô gái kia và Khang, người đó cứ quan sát rồi lại ghi vào giấy thứ gì đó.

Mấy ngày sau,

-thưa chủ tịch, tôi đã theo dõi cậu chủ mấy hôm nay và đúng là cậu chủ đang qua lại với một cô gái đúng như lời tiểu thư Mạc Thanh nói, cô gái đó là con gái của người giúp việc và làm thêm tại một cửa hàng bán đồ ăn nhanh, ngày nào cậu chủ cũng tới đó và ông chủ của cửa hàng đó là thư kí Xuân lúc trước từng làm ở đây.

Nghe những lời này làm ba Khang suýt ngã quỵ

-thật là to gan! Sao nó có thể qua lại với một con bé như vậy được.

Người kia vội lên tiếng

-chủ tịch bớt giận, chỉ cần ngài khuyên bảo cậu chủ một chút với lại những loại con gái bám theo cậu chủ thì đều là vì tiền thôi với những loại người như vậy chủ tịch không cần lo ngại.

Ba Khang gật đầu

-thôi được rồi, cậu ra ngoài đi

-dạ, tôi xin phép

Ông không thể tin được lời Mạc Thanh nói lại là sự thật, ngay bây giờ ông rất muốn chạy về nhà dạy dỗ cho thẳng con trai một bài học

.....

Bước chân chậm rãi vào nhà, bước vô nhà đã thấy ba mẹ đang ngồi đó không khí chợt trùng xuống rất nặng nề

-con về rồi sao, ngồi xuống đây, ba mẹ có chuyện muốn nói. Mẹ Khang nói còn ba Khang vẫn đứng đưng đọc báo, ông đang cố kìm nén

Khang ngồi xuống và linh tính có chuyện không lành

-dạo này con đi đâu vậy, đã gặp gỡ những ai?

Khang hơi khó hiểu

-có chuyện gì không mẹ, sao mẹ lại hỏi vậy?

Vẫn là chất giọng ôn hòa đó, mẹ Khang nói tiếp

-ta nghe nói con đang quen một con bé học chung lớp, có đúng không?

Khang biết bà đang nói đến ai, Khang vội phản bác

-không ạ, bọn con chỉ là bạn

-con lớn rồi nên chúng ta không quản việc con đi đâu với ai làm gì vì ba mẹ biết con là một đứa biết suy nghĩ nhưng mẹ thật thất vọng khi biết con lại đi quen một đứa tầm thường lại là con của người giúp việc hầu hạ nhà người khác như vậy. Mẹ biết con còn trẻ người non dạ nên khó tránh được những sai lầm vì vậy

nên bây giờ con hối hận vẫn còn kịp đấy, con và con bé Thiên Băng gì đó nếu chưa có gì thì hãy chấm dứt luôn đi, đừng có để dây dưa.

Khang chột nhìn thẳng vào mẹ nói một cách nghiêm túc

-con không biết vì sao ba mẹ biết chuyện này, nhưng con nghĩ là con đã thích Thiên Băng rồi và thật là khó để con ngừng thích bạn ấy

-láo xược. Ba Khang vì không thể kiên nhẫn được nữa nên đã vung tay tát Khang một cái, ông nói:

-ta thật sự không biết con đang nghĩ gì nhưng dù có nghĩ gì đi nữa con cũng phải nghĩ đến sĩ diện của gia đình này, ta không cho phép con và con bé đó qua lại với nhau nữa, nếu con còn cứng đầu thì ta nghĩ con bé đó phải rời khỏi đây và đi đến một nơi thật xa.

-con sẽ ngăn cản, con không cho phép ai đụng đến cô gái đó và không ngoại trừ ba

Ba Khang giận đến run người, một tay ôm ngực trái, một tay chỉ vào Khang

-cút đi, tao không có đứa con như mày.

Mẹ Khang vội đỡ lấy ông

-ông bớt giận đi, có gì từ từ nói dù sao nó cũng là con chúng ta sao có thể đuổi nó đi. Nói xong bà nhìn sang Khang: “con mau xin lỗi ba đi Khang”

-bà im đi, tất cả là tại bà quá nuông chiều nó nên nó mới không coi ai ra gì như vậy. Ba Khang quát

Ba Khang vì giận quá mà ngắt đi. Và từ đó Khang bị cấm túc không được bước chân ra khỏi phòng.

Sáng nay, Băng không thấy Khang đi học và mấy ngày sau cũng thế nó có linh cảm không lành và không biết chuyện gì đã xảy ra với Khang, nhưng cảm xúc bây giờ là nó đang nhớ Khang sao?.

Còn Khang thì bị cấm túc trong phòng cho dù mẹ có khuyên giải nói thế nào thì Khang cũng không chịu ăn uống gì. Khang thật sự rất muốn thoát ra khỏi đây và đến gặp Băng nhưng vô ích ngoài cửa có biết bao nhiêu người đang canh chừng Khang muốn thoát ra là điều không thể nào.

Từng ngày cứ trôi qua và tin tức về Khang như vô vọng, hôm nay là đến phiên Băng trực nhật và cứ mỗi lần đến lượt nó trực thì lớp học lại rất dơ bẩn, Yến thấy vậy nên cũng ra phụ một tay và hôm nay thậm chí là dơ bẩn hơn mọi ngày, nhưng Yến lại bị ốm nên phải nghỉ học và thế là không có ai giúp nó, nó phải tự làm một mình,

Khi đang quét lớp thì Mạc Thanh cố tình gạt chân Băng trong lúc Băng không để ý và kết quả là nó mất thăng bằng và trong giây phút nó sắp ngã đập mặt thì thay vì ngã xuống đất nó đã ngã vào bờ vai rất nhẹ nhàng rất bình yên bờ vai đó là Lâm, nó vội đi ra khỏi Lâm rồi miệng nói:”xin lỗi”, một câu xin lỗi trống không, lạnh lùng từ Băng, Lâm trả lời:”không có gì”.

Mạc Thanh nhếch môi:”tiếc thật, xem nữa thì có cảnh hay để xem”. Băng không quan tâm đến cô ta và tiếp tục quét lớp như bình thường. Nhưng Mạc Thanh vẫn không can tâm, nó nói:

-mấy hôm nay, lớp trưởng Khang đi vắng cứ tưởng sẽ không còn ai bảo vệ nhưng không phải rồi hình như vẫn còn một người. Nhưng chắc chắn lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu. Ngọc nhấn mạnh câu “còn một người” và liếc nhìn sang Lâm. Còn Băng vẫn đứng đưng làm việc của mình, không để tâm và cũng không nghe cô ta nói gì.

8. Chương 8: Bữa Tiệc Sinh Nhật

Tan học, Băng đến nhà thăm Yến

-Bạn bị sốt sao?

-Ừ, nhưng ngày mai là mình có thể đi học được rồi. À, hôm kia là sinh nhật mình đây mình sẽ tổ chức tại nhà, bạn tất nhiên phải đến rồi đó

-ừ, mình biết rồi

-bạn ở lại ăn cơm với mình nhé, ở nhà một mình chán chết đi được.

-ừ

-à, bạn lại ngăn kéo lấy dùm mình dây su cột tóc nhé, thả tóc làm mình nóng quá. Yến nói

Băng kéo ra lấy sợi dây su thì thấy trong ngăn kéo có một cuốn nhật kí, Băng lấy ra định mở xem thử thì Yến không biết đã tới đây lúc nào giật lại cuốn nhật kí:”trong này không có gì đáng để xem đâu, bạn đừng để ý”.

Băng hơi khó hiểu nếu không có gì sao lại không muốn cho nó xem, nhưng chắc trong đó có gì riêng tư của Yến nên nó cũng ngại hỏi, nó cười và nói:”trong này chắc là có người mà bạn thầm thương trộm nhớ à”.

Nghe Băng đùa vậy Yến chỉ cười và nói:”bạn đừng có suy diễn lung tung, chúng ta bám nhau mãi sao mình có người thương được”.

Ngày sinh nhật của Yến cũng tới và tất nhiên là nó mời tất cả mọi người trong lớp kể cả Mạc Thanh nhưng chỉ riêng Khang là không có vì không biết mấy hôm nay cậu ta làm gì mà không thấy đi học.

Trong ngày sinh nhật, theo lời Yến nên Thiên Băng đến nhà Yến rất sớm, Yến dắt Băng lên phòng cho Băng xem một bộ váy màu trắng tuyệt đẹp

-bạn thấy thế nào?

Băng gật đầu

-ừ, rất đẹp, bạn mặc vào chắc là đẹp lắm

Yến lắc đầu

-không phải là mình mặc mà cái váy này là giành cho bạn đó

Băng ngạc nhiên

-sao lại là mình, bạn muốn mình lộng lẫy hơn bạn sao.

-đương nhiên là mình sẽ lộng lẫy hơn bạn rồi.

Yến lại túm lấy ra một cái váy khác màu đỏ cực kì lộng lẫy Băng phải “woa” một tiếng quả thật là bộ váy đỏ đó rất rất đẹp

Yến cười

-đó thấy chưa? Bạn sẽ không bao giờ hơn mình được kể cả lúc bạn mặc bộ váy trắng kia

.....

Mọi người đã đông đủ và bữa tiệc bắt đầu tại sân sau nhà Yến rất rộng rãi có cả hồ bơi và mọi thứ, một cái bánh gato 5 tầng rất đẹp được đặt ở trên đầu bàn tiệc, bong bóng đủ màu sắc, món ăn do đầu bếp nổi tiếng nấu nên không thể chê vào đâu được. Nhân vật chính bước ra mọi người cũng phải ồ lên vì trông Yến trong chiếc váy đỏ thật lung linh, thật xinh đẹp mọi người cũng phải ồ lên

Nhưng dù có lung linh thế nào cũng không thể bằng Thiên Băng được, một bộ váy trắng tinh khôi, mái tóc suôn dài bóng bệnh như một áng mây, đôi môi cong cong màu đỏ hồng, một làn da trắng như tuyết và vẫn đặc biệt và nổi bật nhất đó chính là đôi mắt tựa như ngọc phát sáng trong bóng đêm trông Băng như tiên giáng trần vậy làm tất cả mọi người phải lóa mắt phải chú ý đến nó, nhưng Lưu Diệp thì cực kì ghen tị với bộ váy Băng đang mặc nhìn qua là biết rất cao cấp rồi nhưng nó thắc mắc là không biết Băng lấy đâu ra tiền để mua cái váy đó, ngay cả Mạc Thanh cũng phải sững sốt trước vẻ đẹp của Băng nhưng Mạc Thanh không phục đối với nó Băng chỉ là một con hồ ly đội lốt thiên thần thôi.

Mặc dù là Thiên Băng rất đẹp nhưng dù sao nhân vật chính của buổi tiệc vẫn là Phi Yến nên mọi người cũng bớt để ý đến Băng trong bộ váy trắng tuyệt đẹp kia mà quan tâm đến Yến hơn, Yến cũng nhận ra điều này nhưng nó vẫn vui vẻ dù sao Băng cũng là bạn thân của nó nên nó cũng không để ý mấy chuyện nhỏ này. Vả lại bộ váy mà Băng đang mặc cũng chẳng phải là do nó mua mà nó chỉ đang làm theo yêu cầu của một người thôi, mặc dù yêu cầu của người đó làm nó cảm thấy buồn nhưng không sao chỉ cần người đó vui thì sao cũng được

Mọi người vào tiệc, Yến bắt đầu cắt bánh kem nổ pháo rất náo nhiệt và vui vẻ. Bữa tiệc diễn ra suôn sẻ và Yến hôm nay thật sự rất vui

Yến bạn mời rượu mọi người còn Băng thì vốn không thích tiệc tùng nên đứng ở hồ bơi một lát mặc dù không biết bơi nhưng Băng vẫn thích ngắm, Nó đi vài vòng quanh hồ và nó nhận thấy hồ bơi nhà Yến sâu hơn bình thường thì phải, nó mãi mê để ý hồ nước mà chạm vào Lâm lúc nào không biết và một lần nữa nó lại chạm vào bờ vai đó, nó lùi về sau hai bước, hai người nhìn nhau hai ánh mắt vô hồn không cảm xúc nhìn nhau, nó đang định thì bất chợt Lâm lên tiếng:

-không biết bơi thì đừng lại gần hồ bơi, nếu giả sử lúc này trượt chân ngã xuống thì thật mất mặt.

Nó khó chịu khi ai đó dạy đời nó, nó nghĩ là Lâm đang dạy đời nó nên nó đáp lại bằng một giọng bất cần

-tôi không biết những lời này là có ý nhắc nhở hay là gì nhưng dù là gì đi nữa thì cũng không liên quan đến bạn.

Ở phía kia Yến thấy và nghe hết cuộc nói chuyện của họ và Mạc Thanh cũng vậy miệng Mạc Thanh lại nở nụ cười bán nguyệt “không biết bơi sao?” và nó chợt nảy ra một ý tuyệt vời.

Mạc Thanh đợi Lâm đi khỏi rồi mới từ từ bước đến chỗ Thiên Băng, bước đến thật gần thật gần, Băng thấy Mạc Thanh đang đi tới chỗ mình thì biết là có chuyện không tốt đẹp gì nên Băng cũng vội bước qua cô ta càng nhanh càng tốt.

Khi đi ngang qua nhau bỗng Mạc Thanh hất nhẹ vai Băng một cái thật nhanh thật nhẹ vậy là chỉ trong nháy mắt Băng thấy mình đang rơi xuống hồ nước. Tiếng Băng rơi xuống nước làm mọi người phải chú ý, Yến vội chạy qua chỗ hồ bơi, Yến thấy Mạc Thanh và nét mặt của cô ta là đoán ra ngay Mạc Thanh đã làm gì Thiên Băng, Yến quát

-bạn làm gì vậy? Băng không biết bơi.

Mạc Thanh nhếch môi

-tất nhiên là tao biết điều đó.

Thiên Băng trong giây phút đó nó chỉ ước giá như nó biết bơi nhưng đó là điều không thể, nó giơ tay lên mặt nước mong là sẽ có người kéo nó lên và đúng như vậy có người đã nắm lấy tay nó, nó đang cảm thấy có hi vọng thì hi vọng đột nhiên tan biến vì người nắm tay nó lại là Mạc Thanh, Mạc Thanh nắm lấy tay nó rồi lại hất xuống tiếp làm nó càng chìm sâu hơn dưới nước, và như vậy nó cứ chìm sâu rồi chìm sâu xuống, nó mất dần lý trí và ngất đi.

Trước khi ngất hình như nó nghe thấy tiếng ai đó đang nhảy xuống nước và một bàn tay vươn ra nắm lấy tay nó nhưng nó không còn đủ sức để nhìn rõ khuôn mặt của người đó nữa, nó đã ngất đi và không biết chuyện gì đã xảy ra sau đó.

Lâm ôm lấy Nhi đưa lên bờ và bế nó lên tay rồi nhìn mọi người bằng ánh mắt đe dọa, và mọi người càng sợ hãi hơn Lâm buông những lời này ra:

-bắt đầu từ giờ ai động đến Hàn Thiên Băng cũng coi như động đến Hoàng Lâm này, và..... Lâm nói đến đây thì liếc mắt nhìn Mạc Thanh:”và đặc biệt là cô đó”.

Sự đe dọa này đúng là làm mọi người phải hoảng sợ cả Mạc Thanh cũng vậy, cô ta không nói được lời nào và chính nó cũng không thể tin được Lâm lại hành động như vậy. Còn Yến thì ngay từ đầu đã biết Lâm sẽ bảo vệ Băng nên nó cũng không có gì ngạc nhiên lắm nhưng sâu trong lòng nó rất buồn vì cách cư xử của Lâm đối với Thiên Băng thật sự rất khác khi Lâm đối xử với nó.

Lâm bỏ qua mọi sự ngỡ ngàng ngạc nhiên của mọi người, bế Băng trên tay và đi ra khỏi bữa tiệc. Đợi khi Lâm đi khỏi mọi người mới bắt đầu bàn tán: trời ơi mình không ngờ luôn đó, ừ đúng rồi, sao có thể như vậy được chứ, nghe nói con Nhi đang quen với Khang mà sao có thể chứ bla bla. Người này nói một chút rồi người kia nói bàn tán xôn xao cả lên. Lưu Diệp thì ngậy người ra. Còn Phi Yến thì lặng lẽ rơi từng giọt nước mắt rồi chạy vô nhà, Mạc Thanh khi lấy lại bình tĩnh nhìn thấy Yến đang khóc thì không khỏi thắc mắc, tại sao Yến lại khóc trong khi bạn thân được cứu? Thật là khó hiểu.

9. Chương 9: Sự Thật

Sau bữa tiệc, Yến nhốt mình trong phòng nó lấy cuốn nhật kí ra viết vài dòng “hôm nay người tôi yêu đã yêu bạn thân tôi” viết đến đây những giọt nước mắt rớt xuống làm ướt trang giấy trắng, nó cố viết thêm vài chữ “tôi hận bạn thân tôi”.

.....

Một người con trai ngồi bên khung cửa sổ tai đeo phone nhưng đầu óc không hề chú tâm vào bài nhạc bên tai, ánh mắt người con trai như vô hồn vô cảm hướng về người con gái đang nằm trên giường. Người con gai đó dù là nhắm đôi mắt lại ngủ yên nhưng vẫn đủ để mê hoặc lòng người.

Hoàng Lâm bước đến gần cô gái đó, bỗng đôi môi mềm cất giọng nói: “Khang, Khang bạn ở đâu” trong giấc mơ Băng gọi tên Khang liên tục.

Lâm vội nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của người con gái đó, nó như cảm nhận được hơi ấm liền vội nắm lấy bàn tay Lâm thật chặt và khẽ nói

-Khang, bạn đã đến rồi ư?

Lâm im lặng nhưng rồi ừ một tiếng để người con gái kia yên lòng ngủ tiếp

Người con gái mỉm cười và bàn tay buông lơi hẳn, chắc nó lại ngủ nữa rồi. Trong giấc mơ nó vẫn luôn gọi tên Khang.

Lâm buông tay ra nhẹ nhàng hôn lên trán nó và nói khẽ “tôi có thể thay thế Khang trong tim em không?”

Sáng mai Nhi tỉnh dậy trong một căn phòng rất xa lạ, nó bật dậy nhưng ở phía cửa nghe có tiếng ai đó đang đi vô, nó vội nằm xuống giả bộ ngủ tiếp.

Lâm bước vô phòng mang một ít đồ ăn sáng đặt lên bàn rồi tiến lại gần giường, nơi Thiên Băng đang ngủ rất ngon, nó cảm nhận được tiếng bước chân ai đó đang tới gần mình, nó sợ ai đó sẽ làm gì nó, nó nhắm mắt thật chặt.

Lâm bật cười

-cô tỉnh rồi sao? Ăn chút gì đi.

Một giọng nói quen thuộc cất lên, Băng mở mắt ra thật nhẹ, nhìn thấy Lâm thì nó mới biết thì ra hôm qua Lâm là người đã cứu nó. Nó nhìn xuống bộ đồ mà nó đang mặc là bộ đồ ngủ chứ không phải là bộ váy xinh đẹp hôm qua, nó nghiêng đầu hoang mang nhìn Lâm một lúc rồi nói:

-tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Lâm bật cười, tiến sát lại gần nó, Lâm càng tiến tới nó càng lùi ra xa đến khi không còn lùi được nữa, mặt Lâm sát mặt nó làm tim nó đập liên hồi, nó hét:

-không được tiến tới nữa!

Nó hét như vậy làm Lâm không thể nào nhịn cười được, Lâm nói:

-bộ đồ cô đang mặc là tôi bảo người hầu mặc cho, đừng có nghĩ bậy.

Lâm vừa nói xong thì nghe thấy tiếng Băng thở dài một cái,

- mau lại ăn sáng đi. Lâm nói

Thiên Băng vẽ mặt bình thản đến lạnh lòng đáp

-tôi không có lý do gì để ăn cả và càng không thể tin được liệu có ai đó bỏ thuốc vô không?

Lại còn dám nghi ngờ ân nhân đã cứu mình nữa, rốt cuộc thì trong đầu cô đang nghĩ gì về tôi vậy?

-không ăn thì đừng có mơ ra khỏi đây.

Giọng nói đầy uy hiếp

Cuối cùng nó phải miễn cưỡng bước xuống giường và ăn sáng, nó vừa nhai vừa chùng mắt nhìn Lâm như thể muốn ăn tươi nuốt sống Lâm vậy.

-ngoan lắm, ăn nhiều vào để ngày mai còn có sức mà đấu lại với những lời người ta nói, nhưng nếu không đấu lại cũng không sao bởi vì tôi sẽ ở bên bảo vệ cô.

Những lời vừa rồi của Lâm, Thiên Băng vẫn chưa hiểu cho lắm và bởi vì không hiểu nên nó bỏ ngoài tai.

Cuối cùng Lâm cũng đưa nó về, nó mừng quá liền chạy vô nhà như đi xa mấy năm rồi mới được về thăm nhà vậy. Nó bước vô nhà thì thấy Lưu Diệp, Lưu Diệp nhìn thấy nó nhưng không nói gì. Nó cảm thấy rất lạ bởi vì thông thường cô ta đã tới gây chuyện với nó rồi, nhưng thôi kệ như vậy nó càng mừng. Nó vội chạy vào nhà bếp tìm mẹ, bà nhìn thấy con gái thì mừng rỡ bởi vì đêm qua nó không về nhà nên bà rất lo lắng, bà vội hỏi:

-đêm qua con đi đâu vậy, sao con không về nhà?

-à hôm qua con ở lại nhà Yến ạ, tại lúc đó cũng khuya rồi nên Yến bảo con ở lại. Nó cố tìm lý do để mẹ nó khỏi truy cứu

Mẹ nó nghi hoặc nhìn nó

-thật không vậy? Con gái qua đêm ở ngoài không tốt đâu.

-ạ con biết rồi ạ.

Lúc này nó cảm thấy thương mẹ nó vô cùng, chợt nó ôm trầm lấy mẹ và cả ngày hôm đó nó chỉ ở nhà phụ mẹ và xin chú Xuân nghỉ làm thêm hôm nay.

Ngày mai nó đến trường nhưng lại không thấy Yến chờ nó ở cổng như mọi ngày, nó cảm thấy rất lạ nhưng nó nghĩ chắc là có lý do gì đó nên Yến mới không chờ nó, nó tiếp tục đi vào trường thì hình như là mọi người đang nhìn nó và đang nói gì đó thì phải, nó vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra và nó càng không biết mọi người đang nói gì về nó, nó vẫn tiếp tục bước đi, nó đi vào lớp thấy Yến đang chăm chú chép bài và trông sắc mặt có vẻ không ổn, nó lo lắng ngồi xuống cạnh Yến:

-bạn sao vậy, trông bạn có vẻ không được khỏe?

Yến không nói gì và cũng không quay mặt nhìn nó dù chỉ một lần, thấy rất lạ nên nó hỏi tiếp

-sao bạn không trả lời mình, mình thấy bạn lạ lắm và mọi người cũng vậy, hãy nói cho mình biết vì sao đi

Yến vẫn không nói gì và đi ra ngoài

Yến vừa đi khỏi thì Mạc Thanh lại đến, cô ta nhìn nó và nói:

-hình như là tình bạn của hai đứa mày có vấn đề thì phải?

Thiên Băng chẳng quan tâm cô ta nói gì, nó cứ coi như cô ta là người vô hình và mặc kệ cô ta

Chợt cô bạn bên cạnh Mạc Thanh tiếp lời:

-ôi mày đừng động đến nó nữa nếu không thì Lâm sẽ không tha cho mày đâu.

-ừ nhỉ, tao quên mất. Ngọc giả bộ tỏ ra sợ sệt

Cái quái gì đang xảy ra vậy, lời nói của cô ta là có ý gì? chỉ sau một đêm mà mọi chuyện giường như thay đổi đến chóng mặt đến ngay cả Yến cũng vậy.

Thiên Bằng không quan tâm mọi người có thể nào nó chỉ quan tâm đến bạn thân của nó vì sao lại như vậy, nó vội chạy đi tìm Yến hỏi cho rõ.

Trên sân thượng của trường,

-bạn hãy nói cho mình biết vì sao bạn như vậy có được không, Yến?

Yến quay mặt về phía trước mặc cho Thiên Bằng đang khó hiểu nhìn mình

-bạn nhớ bộ váy trắng hôm qua chứ?

-ừ nhưng có chuyện gì không?

Yến im lặng một lúc rồi nói

-thật ra cái váy đó là do Lâm bảo mình đưa cho bạn.

Nói đến đây Yến rưng rưng nước mắt

Thật khó hiểu,

-nhưng tại sao Lâm làm vậy?

Độ khó hiểu còn chưa dứt thì Yến lại nói

-bạn còn nhớ lúc mới vô trường này, trong canteen Lưu Diệp đã cố tình kéo ghế cho bạn ngã chứ?

Thiên Bằng gật đầu

-ừ mình nhớ và lúc đó bạn đã tới đỡ mình và cho mình mượn đồng phục của bạn.

Yến cười nhạt:”thật ra chính Lâm là người đã nói mình tới đỡ bạn”

Thiên Bằng mở to mắt và dường như không thể tin được liệu nó có nghe nhầm không,:" sao....sao.... có thể như vậy được chứ, nhưng Lâm tại sao chứ.....?

-có gì mà ngạc nhiên chứ, bạn còn nhớ lúc bạn bị ngã việc tại quán làm thêm không?

Thiên Bằng nhìn Yến rồi trả lời

-ừ mình nhớ, lúc đó bạn đã giới thiệu cho mình làm ở cửa hàng của chú Xuân, nhưng chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Lâm nữa sao?

Yến không kiềm được nước mắt

-đúng vậy, chính Lâm đã nói mình giới thiệu chỗ chú Xuân cho bạn

Bằng cười nhạt

-vậy lúc mình bị hai tên côn đồ kia dỡ trò xấu xa có phải cũng là Lâm cứu mình không?

Yến nhìn về phía xa nơi chân trời kia rồi khẽ gật đầu

-ra là vậy, thì ra bạn làm bạn thân của mình chỉ là vì nghe theo lời của Lâm. Những lời nói này được buông ra kèm theo sự hụt hẫng.

Yến lắc đầu

-cũng không hẳn là vậy, mặc dù nghe theo lời Lâm nhưng bao lâu qua tôi vẫn luôn coi bạn là bạn thân, chỉ là vì..... đến đây Yến không thể nào nói lên lời được nữa, tim nó đang rất đau

-vì sao chứ? Nếu bạn nói bạn luôn coi tôi là bạn thân thì ngay lúc này vì lý do gì bạn lại như vậy? Tôi không hiểu và cả mọi người cũng giống bạn rút cuộc tối qua khi tôi ngất đi đã xảy ra chuyện gì?.

Yến gạt đi nước mắt và trả lời

-thật ra hôm qua Lâm đã ra mặt bảo vệ bạn, Lâm nói với mọi người rằng bất cứ ai động đến bạn cũng là động đến Lâm.

Thiên Bằng như chết lặng vì ngạc nhiên, nó lùi về sau một bước mặt hơi cúi xuống, cười nhạt rồi nói

-tôi hiểu rồi, thì ra bạn thích Lâm. Nhưng chẳng lẽ tình bạn của chúng ta bao lâu nay chỉ đáng bằng một người con trai thôi sao?

Yến lúc này mới nhìn Bằng, nó khẽ im lặng một lúc như để kìm cho nước mắt ngừng tuôn rồi nói

-đối với tôi người đó quan trọng hơn tất cả.

Thiên Bằng im lặng, cả hai im lặng. Bằng lặng lẽ rời đi, vừa đi vừa buông lời cay đắng

-được rồi, vậy chúng ta không còn gì để nói với nhau cả.

Nó quay mặt bước đi và những lời nói từ nó như lạnh lùng như vô cảm nhưng nó cảm thấy sống mũi đang cay cay rồi từng giọt nước mắt chảy xuống nó đang khóc, những giọt nước mắt từ từ rơi xuống nơi gò má làm nhòe đi khuôn mặt xinh đẹp.

Nó đã rất tin tưởng vào tình bạn này, vậy mà.....

10. Chương 10: Khang Đã Trở Lại

Khang bị cấm túc cũng được một tuần rồi, nhưng Khang vẫn không chịu ăn uống gì mặc cho mẹ Khang nói thế nào, bà rất lo cho Khang bà sợ con trai mình sẽ chết đói mất, bà không thể để như vậy được bà phải đi xin ba Khang nhất định bà phải thuyết phục cho bằng được. Bà vào thư phòng nơi ba Khang luôn ở trong đó lúc mệt mỏi “cộc cộc cộc” bà gõ cửa

-cửa không khóa. Ba Khang ở trong nói vọng ra

Mẹ Khang bước vào trong và nói:

-mấy hôm nay thằng Khang chẳng chịu ăn uống gì cả, tôi lo quá

-bà cứ mặc nó, nó đói nó sẽ tự lết xác mà ăn thôi

-ông là ba nó mà sao ông nói kì vậy dù gì thì nó cũng là con trai của ông là người kế thừa gia sản này sao ông có thể bỏ mặc nó được

-lại nữa, đúng là con hư tại mẹ, tại bà nuông chiều nó quá nên nó mới thành ra như vậy

-nhà này có một mình nó thôi tôi không chiều nó thì chiều ai bây giờ, ông đừng có cấm túc nó nữa chẳng lẽ ông để nó nghỉ học luôn sao? Còn nữa nhớ nó đói nó chết ra đó rồi tính sao đây hả?

Ba Khang nghe những lời này thì trong lòng cũng có lay động, ông trầm ngâm một lúc rồi nói:”được rồi, tôi sẽ không cấm túc nó nữa nhưng với một điều kiện là nó phải chấm dứt với con bé kia nếu không thì đừng trách tôi, đừng nghĩ rằng tôi sẽ bỏ qua tội nó không được thì tội con bé kia”. mẹ Khang vui mừng vội đi ra ngoài và báo tin cho con trai biết, Khang rất vui nhưng điều kiện đi kèm thật không dễ chịu chút nào nhưng Khang mặc kệ dù có thế nào Khang cũng sẽ không từ bỏ Nhi.

Ngày hôm sau mọi người rất bất ngờ vì sự xuất hiện của Khang sau bao ngày vắng mặt. Khang không quan tâm đến mọi người điều mà Khang quan tâm bây giờ là Thiên Bằng, Khang vội đi vào trong lớp để tìm Thiên Bằng nhưng thật thất vọng vì nó không có trong lớp,

Khang hỏi Yến, trông Yến có vẻ rất ủ rũ, không còn hoạt bát như mọi ngày nữa nhưng Khang vẫn cứ hỏi vì Yến là bạn thân của Bằng mà:

-Thiên Bằng đâu rồi, bạn biết không?

Yến không trả lời và phớt lờ lời Khang nói, Khang không hiểu tại sao Yến lại như vậy nhưng Khang vẫn hỏi lại

-bạn sao vậy Yến có nghe mình nói gì không?

-mình không biết và mình cũng không muốn biết, từ giờ bạn đừng hỏi mình bất cứ điều gì về Băng nữa. Yến đáp nhưng khuôn mặt vẫn ủ rũ vẫn cúi xuống không nhìn Khang.

Khang không hiểu đã xảy ra chuyện gì giữa họ nhưng thấy thái độ của Yến như vậy Khang cũng không muốn hỏi thêm. Khang muốn điên đầu vì không tìm thấy Băng, suốt buổi học Khang không thể tập trung được. Lúc trong căng tin Khang vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai cô bạn học chung lớp:

-tao không ngờ luôn đó mày ạ, có phải là Lâm với Thiên Băng đang yêu nhau không ta? Nhưng mà tao còn nghe nói con Băng đang quen với lớp trưởng Khang mà, khó hiểu quá.

-có gì đâu mà khó hiểu, con người có thể yêu hai người cùng một lúc mà vả lại mấy hôm nay Khang đâu có đi học đâu nên tao nghĩ chắc cũng chia tay rồi nên Băng đi tìm tình yêu mới thôi.

Khang nghe xong thì máu như muốn điên lên, đi đến chỗ hai cô bạn đó đập tay xuống bàn “rầm” làm hai cô bạn đó giật mình

-hai người vừa nói gì? Khang quát và khuôn mặt trông rất đáng sợ

-chúng tôi.... chỉ là..... vì..... hôm trước..... Lâm và Thiên Băng..... cô gái đó mặt tái mét sợ không nói nên lời

-nói mau! Khang tiếp tục quát vì Khang không thể chịu đựng không thể kiên nhẫn được nữa

Lâm đang lấy thứ gì đó trong tủ đồ của mình thì Khang không biết ở đâu đến và một đám “bốp” làm Lâm xém ngã, tuy không hiểu chuyện gì nhưng Khang đã như vậy thì Lâm không thể để yên được và “bốp” một cái đám Lâm trả lại cho Khang và thế là hai người đánh nhau không thương tiếc mà mọi người cũng chẳng ai dám can cho đến khi thầy hiệu phó đến

Trong văn phòng

-hai cậu tại sao lại đánh nhau? Hiệu phó hỏi nhưng cả hai đều không trả lời mà ngược lại còn lườm nhau không chớp mắt

-tôi hỏi tại sao đánh nhau? Thầy hiệu phó mặt nghiêm nghị và trong giọng nói có chút bực bội

-đó là chuyện của bọn em. Khang nói

-cậu nói gì cơ? Đừng có tưởng ba cậu là chủ của cái trường này thì thích làm gì làm. Thầy hiệu phó tức giận

-tôi biết là học sinh sẽ có những lúc xít mích nhưng các cậu là học sinh của trường này thì phải biết giữ thể diện cho trường, chỉ cần các cậu đánh nhau trong trường này thì tức là đã ảnh hưởng đến hình ảnh trường ảnh hưởng đến danh tiếng trường. Nhưng nếu các cậu đã ngoan cố không chịu nói gì thì buộc tôi phải mời phụ huynh.

-thầy cứ việc mời nhưng chắc chắn ba mẹ em sẽ không đến đâu. Lâm nói

-nếu ba mẹ cậu không đến thì cậu sẽ bị đuổi học. Thầy hiệu phó nói

-tùy thầy.

Đi ra khỏi văn phòng, Lâm đi được một đoạn thì Khang gọi lại

-khoan đã! Tao có chuyện muốn hỏi mày

Lâm dừng lại, Khang bước lại phía Lâm

-rốt cuộc mày và Băng là mối quan hệ như thế nào? Tại sao mày bảo vệ Băng? Khang hỏi

-mày biết để làm gì?

-Tao biết nên làm gì hả?, tao chỉ muốn xem thử có phải là mày đã thích Thiên Băng?

-nếu tao nói là phải thì sao? Chỉ là trong thời gian không có mày tao chỉ thay mặt mày bảo vệ người con gái của mày thôi, mày phải cảm ơn tao mới đúng chứ.

-tao không cần, mà nếu có cần thì cũng không đến lượt mày.

-ok tốt thôi, tao cũng không rảnh đi lo chuyện bao đồng nữa. Lâm nói xong thì quay đi

.....

Tiếng chuông cửa vang lên, mẹ Băng vội ra mở cửa

-cậu là ai?

-cháu là bạn Băng,, có Băng ở nhà không bác? Khang hỏi

-À, no đi học chưa về, cháu tìm Băng có chuyện gì không hay cháu vô nhà đợi nhé

-đi học sao? dạ thôi ạ, cháu xin phép đi.

“con nhỏ hư hỏng dám nói láo mẹ, rốt cuộc em đang ở đâu vậy Băng?. Khang đến chỗ chú Xuân thì hôm nay Băng không đi làm, Băng lại không có điện thoại nên không thể liên lạc được đúng là Khang đang rất điên đầu, Khang giống như đi tìm trẻ lạc vậy. Cuối cùng không còn cách nào khác Khang quyết định sẽ đứng ở cổng đợi Băng, Khang không tin là tối Băng không về nhà

Màn đêm buông xuống, những cơn gió lạnh thổi từng đợt làm Khang lạnh muốn run người nhưng Khang không bỏ cuộc vẫn tiếp tục đợi và đôi mắt Khang dần dần khép lại. Trong màn đêm một cô gái mái tóc dài đen huyền, đôi chân thon dài đang bước đến cạnh Khang ngắm nhìn Khang một lúc lâu rồi chợt lên tiếng gọi:

-bạn làm gì ở đây vậy?

Một giọng nói quen thuộc cất lên làm Khang tỉnh giấc, Khang mở mắt ra một đôi mắt quen thuộc đang nhìn Khang đôi mắt đã làm Khang say, đã khiến tim Khang loạn nhịp. Khang ôm trầm lấy Băng trong vô thức cứ tưởng là mình đang mơ, Khang vuốt nhẹ mái tóc đó rất nhẹ nhàng và thật sự đây không phải là mơ đây là sự thật, cảm xúc vỡ òa Khang ôm người con gái đó thật chặt giống như một món bảo bối.

-bạn làm gì vậy, buông mình ra đi, chúng ta đang ở trước cổng nhà đó. Băng nói khẽ

Khang vẫn không chịu buông mà vẫn ôm rất chặt rất chặt

-bạn buông ra đi, bạn làm mình đau.

Băng nói và khuôn mặt có chút khó chịu

Khang thả Băng ra, mặt Khang nghiêm nghị

-cả ngày hôm nay bạn đã ở đâu vậy? Còn dám nói dối mẹ nữa bạn trở nên hư hỏng từ lúc nào vậy?

-mình chỉ đi vòng vòng thôi, bạn tìm mình làm gì?

-còn hỏi nữa, tìm bạn để cho bạn một trận chứ gì, còn nữa trong thời gian anh không có ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?

Băng im lặng,

-sao cũng được, mình không quan tâm lắm. Khang vừa nói vừa vuốt nhẹ mái tóc Băng như một thói quen

-mình rất thích vuốt mái tóc này, hứa với mình dù chuyện gì xảy ra cũng đừng buông tay nhé!

Băng khẽ gật đầu cười nhẹ

Lưu Diệp ở trên lầu nhìn xuống với chiếc điện thoại trên tay và một bức hình đã được chụp lúc Băng và Khang ôm nhau, Lưu Diệp nở nụ cười bán nguyệt “bức hình này mà để Mạc Thanh nhìn thấy thì chắc là thú vị lắm đây”

11. Chương 11: Đỉnh Hôn

Cầm tấm hình trên tay, Mạc Thanh như muốn điên máu, Mạc Thanh không ngờ Hàn Thiên Băng lại có thể trơ trên có thể yêu một lúc hai người như vậy, nó tức giận đi thật nhanh vào lớp đến chỗ Băng ngồi đập tay xuống bàn “rầm” làm Băng giật mình, Băng ngược mặt lên khó hiểu nhìn Ngọc

-mày nhìn cái gì, mày thật ghê tởm tao cũng phải sợ mày rồi đó, tao không biết dùng từ ngữ gì để miêu tả mày nữa, loại người như mày sống chỉ thêm chật đất.

Thiên Băng không hiểu tại sao Ngọc nói vậy, nhưng nó cũng không muốn hiểu và càng không muốn đôi co với Mạc Thanh nên nó ra khỏi chỗ ngồi và định đi thẳng ra ngoài nhưng bị Mạc Thanh kéo tóc lại

-mày định đi đâu, tao còn đang nói chuyện với mày đây

-tôi không muốn nói chuyện với bạn và tôi nghĩ bạn nên cân nhắc lại trước khi nói điều gì về người khác, tôi ghê tởm sao? Thật nực cười, bạn coi lại mình đi bạn còn ghê tởm hơn tôi gấp trăm nghìn lần.

Nói đến đây một cái tát giáng xuống mặt Băng in hằn 5 dấu tay trên mặt, cái tát làm Băng hơi choáng.

Mạc Thanh tát xong thì lại xoa xoa nơi gò má bị đỏ của nó rồi nhẹ nhàng nói

-mày gan đấy, mày là người đầu tiên dám nói với tao những lời này, tao không biết mày là loại hồ ly gì nữa nhưng mày biết không, mẹ Khang ấy, mày có biết bà ấy nói gì với tao không?

Băng im lặng, Mạc Thanh nhếch môi cười và tiếp tục nói

-bà ấy nói rằng những thứ đồ càng rẻ tiền như mày thì càng bắt mắt nhưng không xài được bao lâu và mày cũng chỉ là đồ bỏ đi thôi. À còn một điều nữa, tao nghĩ mày nên chuẩn bị tinh thần đi bởi vì ba của Khang sắp sửa nổi giận rồi.

Yến đứng ở ngoài xem như một người dưng, lạnh lùng và không quan tâm. nếu là Yến của lúc trước thì đã đứng ra bênh vực Băng, bảo vệ bạn thân của mình nhưng lần này thì khác rồi, Yến không còn là Yến của ngày xưa nhu nhược và tốt bụng nữa mà bây giờ nó sẽ đứng lên và giành lấy tình yêu mà nó nghĩ đáng ra nó phải có từ lâu.

Trong văn phòng làm việc của ba Khang “cộc cộc cộc” thư kí gõ cửa và bước vào

-thưa chủ tịch, ngài có thư ạ

-thư gì, quan trọng không? Ba Khang hỏi

-tôi không biết ạ, có vẻ là rất quan trọng vì chủ nhân của bức thư nói phải giao tận tay ngài ạ.

-tôi biết rồi, cô để trên bàn đi.

Một lát sau ông mở ra xem, ông thật sự sốc khi xem bức thư đó bởi vì đó là một tấm hình trong đó con trai ông đang ôm một cô gái và cô gái đó không ai khác chính là người mà ông đã từng ngăn cản Khang tiếp tục. Ông cứ tưởng sau một thời gian cấm túc Khang đã thay đổi, ông thật sự rất tức giận và nát bức hình đó và như ông đã nói nếu không trị được Khang thì ông sẽ trị người khác và người đó chính là Nhi, ông sẽ không để cho Hàn Thiên Băng yên. Ông phải tự tay chấm dứt mối quan hệ giữa Khang và Băng.

Băng đang trên đường đi học về thì bỗng có một chiếc xe dừng ngay cạnh nó, nó đứng lại, chiếc kính xe dần dần mở ra đó là một người đàn ông chắc cũng bằng tuổi mẹ nó, mái tóc đã dần bạc đi vì tuổi tác khuôn mặt nghiêm nghị nhìn Băng

-lên xe đi. Người đàn ông trong xe nói

Nó chần chừ vì không biết người đó là ai nên không thể tùy tiện được, thấy nó như vậy thì ba Khang vội nói

-đừng lo, ta là ba của Khang, ta sẽ không làm hại cháu đâu

Bằng thấy ông ta trông quen quen bởi vì ông ấy là chủ tịch tập đoàn lớn nên hay xuất hiện trên tivi, báo đài.... Vậy là Bằng bước lên xe, ngồi trong xe nó cũng đoán được phần nào mục đích của ba Khang tìm nó là gì nhưng nó vẫn im lặng cho đến khi ba Khang lên tiếng

-cháu và Khang đang yêu nhau phải không?

-cũng không hẳn

-cháu có biết khác biệt giữa cháu và Khang là gì không?

-giàu nghèo.

Thấy cách trả lời trống không và dứt khoát như vậy thì ba Khang cũng đoán được Bằng rõ ràng có cái tôi riêng của mình và không dễ gì bị khuất phục bởi tiền.

-đúng vậy, giàu nghèo là thứ khiến con người ta xa cách nhau chỉ có người giàu vs người giàu và người nghèo vs người nghèo, nổi nào thì vùng đấy. Cháu hiểu ta nói gì chứ?

-cháu hiểu, nhưng có một thứ khiến mọi con người gắn kết với nhau đó là tình yêu

-vớ vẩn, tình yêu chỉ là thứ nhất thời thôi tình yêu làm con người mù quáng và luôn đưa đến những quyết định sai lầm. Bây giờ ta coi như là hai đứa yêu nhau thật lòng nhưng 5 năm nữa hay 10 năm nữa thậm chí 20 năm sau cháu và Khang liệu có còn yêu nhau. Ta cũng nói thẳng luôn yêu cháu chỉ làm cho tương lai của Khang thêm mù mịt thôi. Nếu mẹ con cháu cần tiền thì có thể nói, ta sẽ đáp ứng chỉ cần cháu chịu rời xa Khang

từng lời từng chữ ba Khang nói ra làm tim Bằng có chút nhói và lòng tự trọng có chút bị tổn thương khi ba Khang buông những lời cuối cùng.

-sao bác có thể khẳng định tương lai như vậy ạ, bác biết trước được tương lai sao? Mà cháu cũng xin nói thẳng cháu với Khang chưa hẳn là đang yêu nhau và cháu đến với Khang không phải vì tiền, nếu bác nghĩ có thể dùng tiền để nói chuyện với cháu thì bác lầm rồi.

Ba Khang bật cười, ông không ngờ một cô gái mới lớn lại có thể mở miệng nói với ông những lời đó

-cháu đúng là gan đấy, chắc cháu cũng dấn tội với nhiều người lắm rồi nhỉ? Ta không cần biết cháu đến với Khang là vì cái gì nhưng ta nhắc lại lần cuối cháu hãy rời bỏ Khang đi.

-cháu nghĩ chúng ta đã nói chuyện xong rồi. Chào bác!

Bằng bước xuống xe, đi thật nhanh càng xa càng tốt Bằng không muốn nói chuyện với ông ta thêm một giây phút nào nữa, nghĩ đến những lời ông ta vừa nói Bằng cảm thấy bị xúc phạm nặng nề, thật là không thể chấp nhận được.

Ba Khang thì không thể ngờ được Bằng sẽ có thái độ và hành động như vậy, ông quả thật là có chút tức giận. Về đến nhà, mẹ Khang hỏi thì ông chỉ nói là con bé đó rất hỗn láo và dặn bà gọi Khang lên phòng gặp ông

Trong phòng ông,

-có chuyện gì vậy ba? Khang hỏi

-lúc này ta mới gặp con bé Hàn Thiên Bằng

-ba gặp Nhi làm gì vậy ạ, nếu ba định trừng phạt thì hãy trừng phạt con xin đừng động đến Bằng, là do con trai của ba bám lấy Bằng chứ không phải tại Bằng

-con đã đi quá xa rồi, mau dừng lại đi và đính hôn với Mạc Thanh

-con không muốn, con không có tình cảm gì với Mạc Thanh cả

-con nghĩ điều này con không muốn thì sẽ được sao? Ta đã quyết định rồi

- thật sự con không thích và con còn quá nhỏ để đính hôn

-ta nói con đính hôn chứ đâu có nói con kết hôn, chỉ có đính hôn thì con mới thoát khỏi tình yêu mù quáng kia. Nếu con còn cứng đầu thì đừng trách tại sao ta nhẫn tâm, ta đã quá sức chịu đựng rồi. Nếu con còn cố chấp thì ta buộc phải cho con bé đó thôi học.

Vậy là lễ đính hôn vẫn được tiến hành mặc cho sự phản đối của Khang nhưng Khang nhất định sẽ không để điều đó xảy ra dù có thể nào Khang cũng phải ngăn cản

Sáng đến trường, Băng thấy Khang nhưng quanh mặt làm ngơ, Băng lúc nào cũng tránh mặt Khang và tình trạng này vẫn cứ tiếp diễn cho đến khi Khang không thể chịu nổi được nữa. Khang nhất định phải nói chuyện rõ ràng với Băng, Khang kéo Băng lên sân thượng

-bạn muốn nói gì thì nói nhanh lên. Giọng Băng lạnh lùng như lúc đầu tiên

-tại sao bạn tránh mặt mình

-chỉ đơn giản không muốn nhìn thấy bạn thôi

-nhưng tại sao? Ba mình đã nói gì với bạn sao?

-chẳng nói gì cả, chỉ là mình thấy mình đang làm mù mịt tương lai của bạn thôi

-thì ra ba mình nói vậy sao? Khang cười nhạt

Băng im lặng, Khang nói tiếp

-bạn đừng như vậy nữa được không?

-chứ bạn bảo mình phải làm sao bây giờ? Trong khóe mắt Băng bắt đầu cay cay

-bạn đừng làm gì hết. Chẳng lẽ tình cảm của chúng ta chỉ đáng giá bằng vài câu nói của ba mình thôi sao?

Băng gạt nước mắt và nói -chẳng có tình cảm gì ở đây cả, mình đã bao giờ nói là yêu bạn chưa?

Câu nói này của Băng làm tim Khang đau nhói, Khang biết là Nhi đang nói dối

-bạn đừng nói dối như vậy có được không?

-không, mình nói thật mà, mình chưa bao giờ yêu bạn và từ lúc quen bạn đến giờ mình toàn gặp xui xẻo thôi. Dù lời nói của Băng rất dứt khoát nhưng đôi mắt Băng đã nói lên tất cả

-chúng ta hết chuyện để nói rồi, mình đi đây. Băng nói xong thì khoong chần chừ gì nữa mà bước đi nhưng nước mắt thì cứ chảy ra không cách nào ngăn được.

Nghe những lời này từ Băng, Khang thật sự không kiềm chế được mà cũng rơi nước mắt, lần đầu tiên Khang rơi nước mắt vì một người con gái. Khang cảm thấy mình thật vô dụng, đúng như lời Băng nói từ khi quen Khang, Băng chỉ gặp toàn xui xẻo và Khang chính là sao chổi của Băng, Khang không muốn làm khổ người con gái đó nữa, Khang thật sự không biết phải làm sao bây giờ, buông tay sao? Đó là điều Khang chưa bao giờ nghĩ đến và không thể làm được.

12. Chương 12

Mặc dù là Khang sắp đính hôn với Mạc Thanh nhưng Khang không có ý định nhường Thiên Băng cho ai cả, sẽ không bao giờ, Khang sợ rằng Băng sẽ bị đuổi khỏi trường theo lời đe dọa của ba Khang nên Khang mới ngoan ngoãn chấp nhận đính hôn. Mạc Thanh thì mừng khôn nói rồi, giờ đây nó đã đạt được mục đích của mình. Tin đồn Khang và Mạc Thanh sẽ đính hôn lang khắp trường, và mọi người càng để ý đến Băng hơn, vì một tin đồn từ ai đó mà mọi người nói rằng trước kia Băng và Khang có chút tình cảm với nhau nhưng Băng không quan tâm lời người khác nói như thế nào, nó bây giờ chỉ chú tâm đến học và mong nhanh chóng tốt nghiệp rồi kiếm công việc ổn định thôi.

.....

Điện thoại Lâm reo lên là ba Lâm gọi, chắc là vụ hôm trước đánh nhau với Khang đây mà, chắc thầy hiệu phó đã gọi cho ba Lâm. Lâm thật bất ngờ vì ba Lâm còn quan tâm đến Lâm, xem nữa là Lâm quên ba Lâm là ai luôn rồi.

-con nghe đây.

-ngày mai ta sẽ về nước, ta đã nghe qua thầy giáo nói về tình hình học tập của con vậy nên con chuẩn bị tinh thần đi. Nói xong ba Lâm cúp máy ngay giống như đang rất bận

Lâm vẫn không hiểu tại sao đã lâu rồi không gặp nhau mà đến cả câu nói “con khỏe không? Dạo này con thế nào rồi?” ba Lâm vẫn không hề nói, thật sự thì từ nhỏ đến giờ Lâm vẫn chưa cảm nhận được tình thương của ba mẹ.

Thoắt cái đã đến ngày đính hôn của Khang và Mạc Thanh, Băng luôn tỏ vẻ không quan tâm và cứ đi học xong lại đi làm thêm như mọi ngày nhưng chú Xuân thấy Băng chẳng chú tâm vào công việc gì cả, chú Xuân biết Khang và Băng đã xảy ra chuyện gì nhưng chú không thể giúp được gì cho Băng cả cũng có vài lời an ủi nó nhưng nó cứ tỏ ra không bận tâm nhưng thực chất lại rất buồn vì vậy hôm nay chú Xuân quyết định cho nó nghỉ một hôm có lẽ tinh thần sẽ thoải mái hơn. Vậy là hôm nay nó được nghỉ làm thêm lại chẳng biết nên làm gì, nó cứ đi lang thang ngoài phố, cuối cùng nó quyết định đi vào một quán kem nơi mà nó chưa bao giờ vô. Nó ngồi xuống bàn, một combo kem đầy đủ hương vị bày ra trước mắt nó, nó đang định thử một miếng thì bỗng có tiếng ai đó nói:

-ăn một mình sao? Người co trai ngồi xuống bên ghế đối diện

Thiên Băng không quan tâm Lâm đã đến từ lúc nào, nó vẫn đứng đờm bỏ từng muỗng kem vào miệng và ăn rất ngon lành.

-bạn không định chia sẻ cho người đối diện ư?

-muốn ăn thì tự mà gọi

Lâm kéo ly kem về phía mình và nói:”không thích”

Băng cũng không vừa kéo ly kem lại và bữu môi nhìn Lâm. Lâm bật cười vì không nghĩ là Băng lại có những hành động trẻ con như vậy.

-thôi được, tôi không chọc bạn nữa, nhưng miếng bạn dính kem kia

Băng lấy khăn giấy lau miệng nhưng nó không biết bị dính chỗ nào cả, nó hoang mang nhìn Lâm không biết cậu ta có lừa nó không.

Lâm thấy nó nhìn mình thì mỉm cười rồi vội lấy khăn lau chỗ dính kem cho nó nhưng sau đó lại cú đầu nó một cái và nói:”đồ ngốc”.

Băng xoa đầu chừng mắt nhìn Lâm

Ăn kem xong, nó lại nhớ đến hôm nay Khang sẽ đính hôn nên nét mặt nó có chút gì đó rất buồn và nó không biết nên làm gì tiếp theo để quên đi việc đó

-bạn đang buồn sao? Lâm hỏi

Băng gật đầu, và ánh mắt hướng ra cửa sổ như đang suy tư điều gì đó

-ngay lúc này bạn muốn đi đâu nhất?

-một nơi bình yên nhất và không có người, không có ai cả, chỉ mình tôi thôi

Bỗng Lâm kéo tay Băng đứng dậy đi ra khỏi quán rồi nắm lấy tay nó thật chặt dắt nó đến một nơi đúng như lời nó nói lúc này, nơi này chỉ có hoa cỏ, có chim hót, có gió nhẹ và không có ai cả, chỉ có nó và Lâm, một vùng trời bình yên nhất. Nó ngạc nhiên nhìn Lâm

-đây là đâu?

-nơi bình yên nhất, nơi mà bạn muốn đến nhất

Băng nhìn Lâm cười nhẹ, những cơn gió mơn nhẹ trên tóc nó, đôi mắt nó long lanh như những giọt sương mai, điệu cười trên môi càng làm nó thêm rạng rỡ, mái tóc tung tay trên làn gió mát, trông nó giống như tiên nữ vậy. Đây là lần đầu tiên Lâm thấy nó cười, Lâm khẽ vuốt nhẹ mái tóc nó. Cái vuốt tóc này lại làm nó nhớ đến Khang và nụ cười trên khuôn môi nó dần biến mất, nó nhẹ nhàng đẩy tay Lâm ra.

Nó ngồi xuống một bãi cỏ nơi mà có thể nhìn thấy cả thành phố. Lâm ngồi xuống cạnh nó

-bạn ghét người khác vuốt tóc bạn sao?

Băng không nói gì.

-xin lỗi nhé, tại tôi không biết

-không sao, chỉ là vì bạn làm tôi nhớ đến người đó

-À, ra là vậy

Hai người im lặng và cứ như vậy cho đến khi hoàng hôn.

-đẹp quá. Băng nói

-đương nhiên là đẹp rồi, bộ bạn chưa thấy bao giờ hả?

Băng liếc Lâm một cái và nói

-tất nhiên là đã thấy rồi nhưng chưa bao giờ thấy nó đẹp như vậy.

-quê mùa

Lâm nói xong thì đã thấy Băng nhìn mình giống như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Lâm thấy vậy nên lảng qua chuyện khác

-ôi đói bụng quá, chúng ta đi ăn gì nhé!

Nói mới nhớ Băng cũng cảm thấy đói bụng và định đứng lên nhưng nó không đứng được vì chân nó thật sự đang rất tê có lẽ vì này giờ ngồi quá lâu. nó cố gắng đứng dậy nhưng không được,

Vậy là Lâm đành ngồi xuống đưa lưng ra trước mặt nó và nói

-lên đi

-không. Nó dứt khoát nói

-lì lợm, bạn mà không lên thì ở đây luôn đi mà tôi nói trước ở đây đêm xuống có nhiều rắn rết lắm, nếu muốn ở đây thì cứ việc ở, tôi về trước đây.

Lâm nói xong định đứng lên đi nhưng bị Băng kéo áo lại và cuối cùng nó cũng lên lưng Lâm cõng

Đi được một đoạn thì Lâm kêu ca

-bạn nhìn vậy mà không hề nhẹ chút nào hết, nhưng mà hồi hận đã muộn màng rồi

Lâm nói nhưng chẳng thấy có phản hồi nào cả hình như nó đã ngủ rồi.” Ở trên lưng người khác thế này mà cũng ngủ được”

Trong khi đang mơ màng ngủ trên lưng Lâm, hình như nó nghe loáng thoáng vài chữ “sau này em cười nhiều vào nhé, chắc là tôi bị say điệu cười đó rồi”

13. Chương 13

Lễ đính hôn được tổ chức tại một nhà hàng sang trọng, cả hai bên gia đình đều rất vui mừng, bame Mạc Thanh thì đã mong từ lâu vì được kết giao với một gia đình giàu có và quyền lực như vậy. Tuy đây chưa

phải là kết hôn nhưng đó chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Mạc Thanh tỏa sáng trong bộ áo dài thướt tha còn Khang thì vô cùng điển trai trong bộ áo dài giành cho nam. Khuôn mặt Mạc Thanh vô cùng xinh tươi và cười rạng rỡ, trái lại Khang thì ỉu sù mặt vô cùng lạnh lùng và không có một chút sắc thái nào gọi là vui. Lúc trao nhẫn cho nhau Mạc Thanh vui mừng nắm lấy tay Khang đeo vào tay Khang nhưng Khang lại tỏ ra khó chịu, Khang nhăn mày và nói “lắm chuyện” Khang nói và tất cả mọi người ở đó có bame Mạc Thanh và bame Khang đều nghe khiến Mạc Thanh cảm thấy có chút xấu hổ nhưng mà sau đó nó nhanh chóng tỏ ra ngoan hiền, nó nói:

-không sao, bạn không thích đeo cũng được, chúng ta không đeo nữa.

Ba mẹ Mạc Thanh thấy vậy thì có chút khó chịu vì dù gì thì Mạc Thanh cũng là tiểu thư quyền quý chẳng thua kém ai cả, Khang làm vậy thật quá đáng. Nhưng ba mẹ Mạc Thanh không nói gì cả, không thể một phút nóng giận mà hỏng cả một đời được. Mẹ Khang thấy bame Mạc Thanh có vẻ khó chịu liền nhanh chóng giải hòa

-thằng Khang này từ nhỏ đã lạnh lùng và cộc cằn vậy rồi, ông bà đừng để ý nhé, Tiểu Thanh thật là hiểu chuyện tôi cảm thấy hơi thiệt thòi cho nó khi đính phải thằng Khang nhưng không sao sau này nó có về nhà tôi thì tôi cũng chiều nó hết cỡ thôi

Nghe vậy thì bame Mạc Thanh cũng mát lòng phần nào, mẹ Mạc Thanh vội lên tiếng

-chúng tôi nào dám trách cứ gì Khang đâu, trách thì phải trách Tiểu Thanh chưa hiểu được Khang thôi.

Nói xong thì hai nhà cười và nhìn sang Mạc Thanh với Khang, bắt chợt Khang lên tiếng

-mọi người đã nói xong chưa ạ? nếu xong rồi thì cháu xin phép đi, mọi người ăn cơm ngon miệng.

Khang nói xong thì quay mặt đi thẳng ra ngoài luôn.

Thái độ của Khang như vậy làm cho ba Mạc Thanh giận đến đỏ mặt, ông không ngờ Khang lại xấc xược như vậy. Bame Khang thì cảm thấy thật khó xử, nhưng chẳng biết nói đỡ cho Khang thế nào cả. Còn Mạc Thanh thì cảm thấy hơi bẽ mặt, nó tức giận nhưng phải cố tỏ ra ngoan hiền

Lâm đưa Băng về nhà nhưng lại sợ vì bây giờ còn sớm, bình thường Băng đi làm thêm tới khuya mới về nên Lâm đành đưa Băng về nhà mình và đợi tí Băng tỉnh dậy rồi sẽ đi về giống như đi làm bình thường và mẹ Băng sẽ không nghi ngờ gì hết.

Băng tỉnh giấc trong một căn phòng quen thuộc, đây là lần thứ hai nó tỉnh dậy ở đây. Nó bật dậy coi đồng hồ, mới 8h nó thở dài. Nó nhìn ra cửa sổ nơi có một người con trai đang ngồi, ánh mắt lạnh lùng, thờ ơ hướng ra ngoài cửa sổ, từng nét mặt từng cử chỉ ánh mắt thật làm mê hoặc con gái. Nhưng Băng vẫn vậy, vẫn nhìn thoáng qua và chợt lên tiếng

-tôi về đây

Lâm quay mặt lại phía Băng, trong ánh mắt Lâm như đang buồn phiền về điều gì đó.

-đừng về, hãy ở lại thêm một chút nữa có được không? Giọng nói trầm, nhẹ và đầy suy tư và tự nhiên Lâm hỏi Băng một câu khó hiểu

-bạn có cảm nhận được tình yêu của gia đình chưa?

-rồi

-như thế nào? Thú vị không?

-rất ấm áp

-à, ra là vậy. Bạn biết không, bame tôi ấy là những con người kiếm tiền rất giỏi, họ chỉ suốt ngày lao đầu vào công việc mà không hề để ý đến tôi cần gì.

-được cái này thì mất cái kia thôi, hiện tại bạn đang có một cuộc sống sung túc không cần phải suy nghĩ, cuộc sống mà bao người mơ ước cũng không được. Băng nói

-bạn nói đúng. Nhưng tôi không cần những thứ này thật vô vị, nhàm chán, cái mà tôi cần là tình yêu thương sự quan tâm từ bame. Ngay từ nhỏ, tôi đã không biết đến tình gia đình là gì? Bạn biết không, ba của tôi đã lâu rồi không gặp nhau mà ngay cả câu hỏi han quan tâm tôi sống một mình thế nào, có ốm đau gì không? Ông ấy cũng không hề nói. Mẹ tôi cũng vậy, bà thậm chí còn không bao giờ gọi cho tôi dù chỉ một cuộc.

Thì ra sau vẻ ngoài lạnh lùng ít nói Lâm lại là người nội tâm và đáng thương như vậy.

Băng không nói gì.

-cảm ơn vì đã lắng nghe tôi này giờ, nhưng bạn đừng thương hại tôi nhé. Không biết tại sao tôi lại kể cho bạn nghe nữa. Thôi, đi về nào, để tôi đưa bạn về.

Sau buổi lễ đính hôn, bame Khang vô cùng khó xử với bame Mạc Thanh còn Khang thì cứ ở trong phòng suốt, và từ đó mọi ngày Khang đi học như bình thường còn về nhà thì không bao giờ bước chân ra khỏi phòng.

Mạc Thanh sau buổi đính hôn thì càng cảm thấy hận Băng hơn vì nó nghĩ tất cả là tại Băng nên Khang mới đối xử với nó như vậy. Cũng may là hôm đó chỉ có bame nó và bame Khang thôi nếu mà đông người thì chắc nó sẽ xấu hổ lắm.

Sáng hôm nay, thầy giáo bước vào lớp và mang theo một thông báo

-chào các bạn, như cả lớp đã biết là trường chúng ta năm nào cũng cử các học sinh đi làm các hoạt động từ thiện và năm nay cũng vậy nên cuối tuần này lớp chúng ta sẽ cử một top lên thiền viện ở một vùng ngoại ô cách xa thành phố để phụ giúp chùa phát cơm chay và làm các việc liên quan để giúp đỡ mọi người. Còn một top khác đi phát tờ rơi để tuyên truyền phòng chống các tệ nạn xã hội. Nếu top nào làm tốt thì sẽ có thưởng.

Cả lớp nháo nhào lên bàn tán. Thầy giáo đập nhẹ tay lên bàn để cả lớp im lặng

-việc này là do mỗi cá nhân chúng ta tình nguyện vì vậy nên ai muốn tham gia tuyên truyền thì đăng kí với bạn bí thư nhé. Còn ai muốn tham gia lên thiền viện giúp đỡ thì đăng kí với bạn thầy giáo đang định chỉ Băng thì Yến giơ tay lên

-thầy hãy để em phụ trách top các bạn lên chùa ạ

-ờ vậy cũng được. Các bạn đăng kí với bạn Yến nhé!

Khi đã có danh sách thầy đọc tên các bạn tham gia làm từ thiện trên chùa trước và thật lạ khi thầy đọc tên Hàn Thiên Băng, rõ ràng là Băng đăng kí tham gia tuyên truyền mà nhưng sao lại đọc tên Băng ở đây. Băng nhìn sang Yến và lòng nghi ngờ nhưng không hiểu Yến làm như vậy để làm gì.

-thầy đọc xong rồi, còn bạn nào muốn tham gia lên chùa nữa không?

Thầy vừa dứt lời thì Lâm và Khang giơ tay lên. Hành động này của cả hai làm cả lớp bất ngờ vì trước giờ Lâm và Khang không bao giờ tham gia bất cứ một hoạt động nào của trường hay của lớp cả. Ngay cả thầy giáo cũng có chút bất ngờ. Còn Mạc Thanh thì không cảm thấy bất ngờ gì cả, nó liếc sang chỗ Băng và cuối cùng nó quyết định giơ tay tham gia vào top này luôn.

14. Chương 14

Cuối tuần mọi người tập trung ở trường, chiếc xe của lớp 10A4 lăn bánh đến một ngôi chùa ở tít chân núi. Đến nơi, theo sự chỉ dẫn của sư thầy mọi người bắt đầu làm việc, người thì phụ nấu cơm, người thì phụ phát cơm, xách nước làm các công việc liên quan. Mọi người đang làm việc thì sư thầy lại bảo rằng cần một nhóm 4 người lên núi hái thuốc và một ít nắm với sư. Vậy là Yến, Băng, Mạc Thanh và một cô bạn khác đi.

-khoan đã, cho bọn mình đi với. Lâm và Khang đồng thanh

-không, hai bạn ở lại phụ mọi người đi, bọn mình đủ người rồi. Yến đáp

Cả hai mặc dù không cam lòng nhưng đúng thật là ở đây đang thiếu người nên cũng đành vậy

Đường núi đúng là không dễ đi chút nào, bọn họ đi hái lá ngải cứu và một số loại lá liên quan đến chữa bệnh mà sư yêu cầu. Vậy là cả 4 người đi hái thuốc còn sư thì đi hái nấm, mỗi người một chỗ. Yến một tay cầm cái giỏ để bỏ thuốc vào còn một tay đang cố với lấy một cây thuốc ở đằng kia thì không may bị trượt chân ngã thật mạnh và làm rơi giỏ thuốc ở giữa dốc. Bằng vội lại đỡ Yến lên nhưng nó hất Bằng ra

-không cần đâu. Nó cố đứng dậy nhưng hình như chân nó bị bong gân rồi, nó vừa xoa xoa chân vừa nhìn cái giỏ thuốc đang ở lưng chừng dốc. Thấy vậy, Bằng cũng không còn cách nào khác đành phải đi xuống lấy cái giỏ lên nhưng cái dốc quá cao nên Bằng phải từ từ, chậm rãi từng bước ngồi xuống với lấy cái giỏ, khi tay vừa chạm đến cái giỏ thì nó cảm giác có ai đó đang chạm vào lưng nó, nó quay đầu lại thấy Yến trên môi nở nụ cười nham hiểm và đặc biệt là cái chân không hề bị sao cả. Nó còn chưa kịp phản ứng gì thì cả người nó đã lăn xuống dốc, lăn đến cuối chân dốc đầu bị đập mạnh vào một gốc cây, nó lấy tay sờ lên trán những giọt máu đỏ tươi đang chảy ra và đột nhiên mọi thứ bắt đầu tối sầm lại.

-yến có chuyện gì vậy? Cô bạn kia hỏi

-không có gì, mình chỉ là lấy cái giỏ thuốc bị rơi thôi. Yến nói một cách tự nhiên và không để lộ điều gì trên khuôn mặt.

Cô bạn đó không nói gì và tiếp tục hái thuốc nhưng còn Mạc Thanh thì khác, nó đã thấy hết, nó nhếch môi cười Yến nhưng Yến chẳng nói gì mặc dù mình mới làm chuyện xấu bị người khác phát hiện nhưng Yến không tỏ ra sợ sệt mà ngược lại còn rất đứng đĩnh và vô tội.

Cuối cùng cũng xong, sư thầy trên tay với một giỏ nấm đầy và đang định xuống núi thì bất giác sư thầy hỏi

-còn một bạn nữa đâu rồi, lúc nãy có 4 bạn lận mà?

-bạn Bằng vì đau bụng nên lúc nãy đã xuống từ sớm rồi ạ. yến nhanh nhẩu đáp

Yến nói dối không chớp mắt, đến Mạc Thanh cũng phải kinh sợ nhưng không sao dù gì thì Yến cũng đã giúp nó loại bỏ cái gai trong mắt nên nó cũng nhanh nhẹn hòa theo

-phải rồi đấy ạ, bạn ấy đã xuống trước chúng ta rồi

Sư cũng không nghi ngờ gì vậy nên 4 người họ xuống núi luôn.

Lâm và Khang thấy bọn họ xuống núi nhưng khi đi thì 5 người mà lúc về lại chỉ còn 4 người

-Bằng đâu rồi? Khang hỏi

-mình không biết? Yến đáp

-không biết thật sao? Lâm nghi hoặc nhìn Yến

-tất nhiên rồi.

Vậy là cả ngày mệt nhọc cũng xong, sáng mai là bắt đầu khởi hành về thành phố, tối đó mọi người ở lại ăn cơm chay với chùa, mọi người tập trung đông đủ ở nhà ăn nhưng Khang chẳng thấy Bằng đâu cả và tự nhiên cảm thấy bất an nên đã vội đi hỏi sư thầy lúc nãy lên núi cùng bọn họ nhưng vị sư đó nói là lúc nãy Nhi đã xuống núi trước rồi và chính Yến đã nói với sư như vậy. Lâm cũng có mặt ở đó nghe sư nói như vậy thì Lâm và Khang vội vàng chạy lên núi nhưng không biết Mạc Thanh ở đâu xuất hiện kéo tay Khang lại còn Lâm thì vẫn chạy nhanh và tiến thẳng lên núi

-bạn đi đâu vậy?

Khang chợt nhớ ra Mạc Thanh cũng lên núi hái thuốc lúc đó, hai tay Khang cầm vai Thanh thật chặt, ánh mắt giận dữ quát

-bạn nói đi, Bằng đang ở đâu, bạn đã làm gì Bằng rồi?

-mình không có, mình thật sự không biết gì hết

-đừng có nói dối, bạn có muốn chết không

Ngọc hoảng sợ vì chưa bao giờ thấy Khang giận đến mức đó, Mạc Thanh lấp bắp

-không không phải mình.... mà là..... do.....

Không còn thời gian đùa co với Mạc Thanh, Khang bỏ tay ra khỏi vai cô ta và chạy nhanh lên núi

.....

Mở mắt ra trong một màn đêm, Bằng cố gắng ngồi dậy và mò tay dò đường đi lên con dốc này, vì ban đêm nên không thể nhìn thấy rõ được vì vậy nó phải bò lên từng bước, cứ như vậy cuối cùng nó cũng lên được con dốc đó, nó đứng thẳng dậy và bước đi từ từ khi bước được vài bước thì nó cảm thấy có gì đó nhột nhột đang bò quanh chân nó “chẳng lẽ lại là rắn....” nó còn chưa định hình được con vật dưới chân nó thì bỗng nó hét lên “AA”, nó ngồi quỵ xuống, chân nó đang rất đau và ê, đúng là rắn cắn thật rồi, mong không phải là rắn độc mà trời tối thế này liệu có ai đó lên núi không.

Trong lúc đang hoang mang thì đột nhiên từ đằng trước nó nghe có tiếng động và trong màn đêm mờ ảo nó thấy Lâm. Lâm bước lại thật nhanh phía nó có lẽ vì lúc này Lâm nghe thấy tiếng nó hét nên mới biết nó đang ở đây. Lâm càng lúc càng lại gần nó hơn, nó vui mừng vì đã được cứu và hơn nữa người đó chính là Lâm, niềm vui còn chưa dứt thì bỗng một cái tát thật mạnh dấn vào mặt nó, nó còn chưa hiểu chuyện gì thì Lâm đã ôm trùm lấy nó

-em đã làm gì vậy, có biết tôi lo lắng không?

Nó cảm thấy cái tát này không đau một chút nào ngược lại nó còn cảm thấy bàn tay đó thật ấm áp.

Lâm đỡ nó dậy nhưng nó không thể đứng được vì nó mới bị rắn cắn nên Lâm phải cõng nó xuống núi. Nó nằm lên lưng Lâm dựa vào bờ vai rộng đó và đây là lần thứ 2 rồi nhưng lần này khác lần trước, nó cảm thấy thật bình an khi được dựa vào Lâm, nó ôm cổ Lâm thật chặt như một đứa con nít làm Lâm hơi khó thở

-em sẽ làm tôi ngạt thở đó. Lâm khẽ nói và khuôn mặt có chút khó chịu

Nó vội buông lỏng tay ra, nó áp sát vào tai Lâm thì thầm

-xin lỗi nhé!

Một lời xin lỗi nhẹ nhàng, Lâm khẽ cười.

15. Chương 15: Hợp Tác

Sau khi Khang đi khỏi, để lại Mạc Thanh với sự uất ức trong lòng nó không thể tin được là Khang lại dùng thái độ đó với nó, sao lại khăng định nó đã làm gì Bằng như vậy chứ, nó tức giận giậm chân xuống đất vài cái. Bỗng có giọng ai đó vang lên

-thật đáng thương!

Mạc Thanh liền quay lại nhìn xem ai mà dám nói nó như vậy.

Yến đứng đằng sau khoanh tay trước ngực nhìn nó

-cô nói gì? Ngọc tức giận

-tôi nói cô thật đáng thương

-sao cô dám, cô muốn gì hả? Tại cô nên tôi mới bị Khang nghi oan đây giờ còn ở đây mà nói như vậy nữa. Cô có muốn biết đáng thương là thế nào không?

-bớt nóng đi bạn hiền. Dù sao thì chúng ta đều có chung một cái gai, vậy sao không hợp tác nhỉ?

-chung một gai sao? Tao nhớ là trước kia mày và Nhi thân thiết lắm cơ mà. Thật không ngờ đấy! Mạc Thanh nói giọng mỉa mai

-chỉ là trước kia thôi. Tóm lại cô có muốn hợp tác không?

.....

Mọi người tập trung lại chỗ Bằng và sư bắt đầu sơ cứu cho Nhi, phát hiện ở nơi chân trái bị rấn cắn có hai dấu răng rất sâu

-không hay rồi, là rấn độc phải mau đưa đến bệnh viện ngay. Vị sư nói

Nghe sư nói Lâm không khỏi lo lắng vội hỏi -vậy có ảnh hưởng gì đến tính mạng không?

-không sao, cũng may là được đưa về kịp thời giờ chỉ cần đến bệnh viện càng nhanh càng tốt là được.

Lâm thở phào nhẹ nhõm

Lát sau, xe cứu thương đến và Bằng lập tức được đưa đến bệnh viện.

Nhìn cái cách mà Lâm quan tâm, lo lắng cho Bằng thật là làm cho Yến cảm thấy vô cùng ghen tị, nó thầm nghĩ không biết nếu người bị thương là nó thì Lâm có như vậy không?

Mọi người bắt đầu giải tán. Trong gian phòng chỉ còn lại Lâm và Yến. Yến tiến lại gần Lâm hơn, trong ánh mắt Yến chứa đầy sự yêu thương nhưng Lâm thì ngược lại, ánh mắt Lâm vẫn như vậy, vẫn là sự thờ ơ lạnh cảm.

-lần đầu tiên mình thấy bạn lo lắng như vậy. Yến lên tiếng

-ừ

Đáp lại câu nói đó chỉ là cái ừ nhẹ, Yến cảm thấy có chút chua xót

-nếu giả sử người bị thương là mình thì bạn có lo lắng như vậy không?

Lâm im lặng một lúc rồi lên tiếng

-có. Lo lắng trên cương vị là một người bạn

Yến cười nhạt,

-chỉ vậy thôi sao? Vậy mà mình cứ tưởng chỉ cần mình cố gắng hiểu bạn, cố gắng ở bên bạn thì sẽ có ngày bạn thích mình. Yến đưa tay gạt đi những giọt nước mắt

-bạn đừng như vậy có được không. Chẳng phải chúng ta đang rất ổn sao

-không. Mình không hề ổn một chút nào cả.

Cả hai im lặng, Yến nhìn Lâm nước mắt nhòe mi nhưng Lâm hình như chẳng để ý gì đến Yến cả, ánh mắt Lâm dành cho Yến vẫn như vậy vẫn là ánh mắt lạnh cảm đó. Một lúc lâu sau đó Lâm quay lưng đi, đi được vài bước thì Yến nói

-từ trước đến giờ bạn đã bao giờ cảm thấy thích mình chưa, dù chỉ là một chút cảm xúc nhất thời thôi.

Yến hồi hộp chờ mong câu trả lời,

-chưa bao giờ. Lâm nói nhưng vẫn không quay mặt lại, Lâm nghĩ như vậy là tốt cho Yến không muốn Yến hi vọng gì ở Lâm nữa.

Nó đã hi vọng câu trả lời sẽ khác, vậy mà..... Chẳng lẽ một câu dối lòng thôi Lâm cũng không nói được sao, tại sao lại đối xử với nó như vậy.

Từng chữ từ miệng Lâm thốt ra làm tim Yến đau nhói như đang có ai móc tim nó ra vậy. Nó nhìn Lâm đang bước đi xa dần xa dần, nó cảm thấy thật bất lực không thể kéo giữ người con trai đó.

.....

Vết thương do rắn cắn đã khỏi và Băng cũng đi học như bình thường, nó đứng trước cổng trường nhìn qua nơi Yến vẫn hay đợi nó lúc trước khi còn là bạn thân, nó tiếp tục sải bước nhưng những nơi trong trường này đều mang những kỉ niệm của nó và Yến, lúc đó chỉ có Yến là luôn ở bên tâm sự với nó nhất, cả hai đã rất thân thiết.....vậy mà..... Nhớ lại chuyện ở trên núi hôm trước, đến bây giờ nó còn không thể tin là Yến có thể làm như vậy với nó, thật sự là nó rất thất vọng.

Nó cứ bước đi như vậy, bỗng một giọng nói làm nó giật mình

-bạn khỏe rồi sao? Lâm hỏi

-ờ

-để tôi xem nào. Lâm vừa nói vừa nhìn xuống chân trái của Băng nơi bị rắn cắn

Lâm lấy trong túi ra một cái điện thoại -bạn cầm lấy đi, cái này cũng coi như là một thiết bị định vị tôi đã cài vào trong đó rồi, giờ bạn có đi đến nơi nào cũng đừng mong thoát khỏi tay tôi.

Băng chau mày nhìn Lâm

-bạn làm như tôi là trẻ con ấy, sao bạn không kiểm cái chuông rồi gắn vào người tôi luôn đi.

-ờ nhỉ, vậy mà tôi không nghĩ ra. Thôi bạn lấy tạm cái này đi rồi để tôi kiểm cái chuông sau

-đáng ghét! Mình không thích, mình không thích nhận đồ của người khác với lại nếu mình nhận cái điện thoại này thì cũng coi như là bị bạn theo dõi rồi còn gì, cứ giống như mình là tội phạm ấy

-ừ bạn đúng là tội phạm mà, mà mình còn là ân nhân của bạn nữa, hôm trước ai là người đã công bạn xuống núi, giờ lưng của mình còn đang ê đây này bạn nặng như heo ấy.

-như heo? Bạn muốn chết hả?

-ôi không mình không có ý đó. À lát nữa tan học đợi mình về với nhé!

-không.

Tan học, Băng đang trên đường ra trạm xe buýt thì bỗng có một chiếc xe hơi chặn nó lại, rồi một tên từ trong xe bước ra mặt mũi thì che kín mít, hắn trên tay cầm một cái khăn đã tẩm thuốc mê rồi nhanh chóng dùng cái khăn đó bịt miệng Băng lại.

Lâm cứ tưởng là Băng đợi mình nhưng ai ngờ lại về trước nên đành về một mình vậy, Lâm đi được vài bước thì thấy phía trước hình như có tên nào đó đang lúi lúi vào trong xe, trông Băng có vẻ như không tính tảo lăm “chẳng lẽ là bắt cóc sao?”. chiếc xe đó lẩn bánh Lâm nhìn thật kĩ bản số xe rồi vội bắt một chiếc taxi đuổi theo chiếc xe đó.

Nhưng bọn người đó hình như đã phát hiện mình bị theo dõi nên đã đi rất nhanh và rẽ rất nhiều ngõ.

Lâm sốt ruột giục bác tài xế

-bác chạy nhanh lên có chuyện gì cháu sẽ chịu trách nhiệm

Bác tài xế đã tăng tốc độ lên rất nhiều nhưng vẫn không thể đuổi kịp bọn chúng hơn nữa đường đi của bọn chúng rất phức tạp và thế là Lâm bị mất dấu hoàn toàn

Lâm chợt nhớ ra lúc này giờ ra chơi mình đã lén bỏ điện thoại vào cặp Băng nên vội lấy điện thoại ra dựa vào thiết bị dò tìm mà Lâm đã cài đặt trước đó để tìm Băng. Nhưng bọn bắt cóc chắc chắn không chỉ có một và chắc chắn đã có sự chuẩn bị từ trước nên một mình Lâm không thể nào cứu Băng được vì vậy Lâm quyết định gọi cho Khang

-alo. Khang bắt máy

-bây giờ mày hãy làm theo những gì tao nói và không được hỏi gì thêm, tao không còn thời gian giải thích nữa

.....

16. Chương 16: Giải Cứu

Thuốc mê đã hết, Bằng dần dần mở đôi mắt ra. Bằng thấy mình đang ngồi trên một cái ghế trong một căn nhà hoang mục nát, tay chân bị chới chặt vào ghế, miệng cũng bị băng keo bịt kín, nó vùng vẫy nhưng không tài nào động đậy được. Nó thấy bên phải nó có một cái bàn nhưng không rõ trên bàn có gì cả vì mọi thứ trên bàn đã bị khăn che phủ. Thật là đáng sợ, nó chỉ nhớ là đã bị một tên bịt mặt tấn công và sau đó thì chẳng còn nhớ được gì cả.

Bỗng nhiên cánh cửa trước mặt Bằng mở toang, bước vào là một cô gái quen thuộc nụ cười bán nguyệt nở trên môi, đó chính là Mạc Thanh, thì ra là cô ta đứng sau tất cả việc này. Bằng không có gì ngạc nhiên cả nhưng điều làm nó phải mở to mắt ra nhìn và điều mà nó không ngờ nhất đó là phía sau Mạc Thanh còn có Yến. Vậy là kẻ chủ mưu không chỉ có mình cô ta mà còn có cả bạn thân trước kia của nó nữa.

-chào bạn thân!

Yến nói hai chữ bạn thân có gì đó rất cay cú. Bằng thật không ngờ một cô gái tốt bụng bấy giờ lại độc ác như vậy, nó không nhìn Yến mất nó hướng về nơi khác và nó không nói gì mà có muốn nói cũng chẳng nói được khi miệng bị dán băng keo thế này

Mạc Thanh từ từ bước lại phía nó, vuốt ve khuôn mặt nó nhìn vào đôi mắt nó như thèm khát

-tao đã từng nói gì với mày nhỉ? À, đôi mắt. Đôi mắt của mày đẹp lắm nhưng đó là điều mà tao không có, nếu là điều mà tao không có thì sao nhỉ? Mạc Thanh vừa nói vừa sà xuống áp sát vào mặt nó khẽ nói

-tao không có thì mày không được phép có.

Mạc Thanh lại một cái bàn gần đó, mở khăn che ra

Bằng hoảng sợ vì trên bàn là một hũ tương ớt, nói đúng hơn đó là một hũ ớt chỉ toàn là ớt thôi, ớt tươi đã được xay nhuyễn thành dạng bột.

-thứ này mà cho vào mắt thì sẽ như thế nào nhỉ?

Cô ta đeo bao tay vào hốt một nắm ớt trong hũ ra rồi từ từ tiến đến chỗ nó, nó cố vùng vẫy, nó phải thoát ra khỏi đây, không được để Mạc Thanh tiến tới đây. Nhưng càng lúc Mạc Thanh càng tiến tới làm nó rất sợ, tim nó như muốn rớt ra khỏi lồng ngực. Thấy Bằng hoảng sợ như vậy, Mạc Thanh cảm thấy vô cùng hả dạ, Mạc Thanh tiến lại gần vuốt ve mái tóc nó

-tao không chỉ muốn lấy đi đôi mắt của mày mà còn muốn cả mái tóc này nữa.

Trong giây phút định mệnh, bỗng chuông điện thoại Yến reo lên, khiến Mạc Thanh quay đầu lại nhìn Yến. Yến bắt máy -alo

-chúng ta đã bị phát hiện rồi, cảnh sát đang đến. Tôi chuẩn đây

Nói xong tên đó cúp máy, nhưng Yến khuôn mặt vẫn thản nhiên

-có chuyện gì vậy? Mạc Thanh hỏi

-không có gì. Chắc là bọn canh gác ngoài kia lại gây chuyện với nhau rồi. Cô cứ tiếp tục đi, tôi sẽ ra xem thử.

Mạc Thanh có hơi nghi ngờ nhưng nhìn vào nét mặt biểu cảm của Yến thì chẳng có gì khác thường cả nên nó không nói gì hết và để Yến đi.

Yến ra ngoài khép cửa lại cẩn thận rồi hiển nhiên như không có chuyện gì xảy ra

Thanh quay lại với Bằng, một tay cầm nắm ớt bột còn một tay nắm đầu Bằng ngược lên, Bằng nhắm đôi mắt lại thật chặt dù có thể nào nó cũng nhất quyết không mở mắt ra, nó cảm nhận được hơi cay của ớt đang dần dần tiến gần đến mắt nó, chỉ vài milimet nữa thôi. Nó sợ hãi người rung bần bật

Mạc Thanh cười khoái chí

-giờ thì chỉ có thần mới cứu được mày

Vừa dứt lời thì cánh cửa bỗng mở toang, và một giọng nói quen thuộc cất lên

-vậy tôi có phải là thần không?

Mạc Thanh vô cùng ngạc nhiên tại sao Lâm biết được chỗ này mà đến, còn nữa Yến đã đi đâu rồi, nếu là ra ngoài xem thì phải biết Lâm đang tới đây chứ, tại sao không nói cho nó biết. Nó chợt nhớ ra cuộc điện thoại lúc nãy, vậy là nó đã bị Yến lừa rồi “chết tiệt, tao sẽ không tha cho mày đâu!”.

Mạc Thanh vẫn mớ ốt trên tay ý định chét vào mắt Nhi vẫn không bị từ bỏ, bỗng một giọng nói to vang lên đầy sự đe dọa

-mau dừng lại, nếu không tôi bắn chết cô. Lâm chĩa súng vào Mạc Thanh

Lâm còn có cả súng nữa sao, súng đã lên nòng, chỉ cần nó bôi mớ ốt này vào mặt Băng thì “bùm” cuộc đời nó cũng sẽ toi

Không còn cách nào khác nó đành vứt mớ ốt bột ẩm ướt trên tay

-được rồi, tôi đã vứt rồi thì cậu bạn cũng nên hạ súng xuống đi chứ

Vừa dứt lời thì một giọng nói khác lại vang lên

-đồng bọn của cô ngoài kia đã bị cảnh sát tóm rồi, mau đầu hàng đi. Khang từ phía trước đi tới và chĩa súng trước mặt Mạc Thanh

Lại còn có cả Khang nữa sao? Được lắm, chuyện đã đến nước này rồi thì không còn cách nào khác

-không dễ vậy đâu. Mạc Thanh cầm con dao trên tay rồi chạy đến kề sát cổ Băng

-nếu tiến tới thì đừng mong nó còn sống.

Hình như chiêu này đã có tác dụng rồi, Lâm và Khang đang sợ Băng bị thương thì phải, Mạc Thanh cười đắc ý

-mau bỏ súng xuống!

Nó càng nói càng kề con dao sát cổ Băng hơn

Khang và Lâm đành bỏ súng xuống

-ôi mày xem kìa Hàn Thiên Băng, hai người con trai trước mặt mày, đã vì mày mà bỏ súng xuống đây! Cảm động chưa!

Khang từ từ bước gần đến Mạc Thanh

- mau dừng lại đi, bạn sẽ mất cả tương lai vì hành động này đây, gia đình bạn sẽ như thế nào nếu biết bạn đang kề dao vào cổ một nữ sinh cùng lớp

Mạc Thanh cười nhếch,

-tôi không quan tâm, tôi như thế này cũng tất cả là do bạn thôi, nếu bạn chọn tôi thì mọi chuyện đã khác. Hôm nay Băng có bị làm sao thì tất cả cũng là do bạn thôi

-ừ, tất cả là tại tôi, tôi sẽ bù đắp lại tôi sẽ chọn bạn, bạn hãy bỏ dao ra đi

-thật nực cười! Bạn đang coi tôi là đứa con nít hả, bạn nói vậy thì tôi sẽ tha cho nó sao. Bạn mơ đi

Mạc Thanh vừa dứt lời thì con dao trên tay cô ta đã bị hất văng ra. Lâm lựa lúc Mạc Thanh nói chuyện với Khang, không chú ý đến mình nên đã lên lút đi đến chỗ cô ta và hất văng con dao ra lúc nào không biết.

-cảnh sát đây! Tất cả đứng yên.

Mạc Thanh bị công tay đưa về sở cảnh sát, lúc đi ngang qua Khang, Mạc Thanh nhìn Khang như sắp rơi nước mắt nhưng Khang không thèm nhìn Mạc Thanh dù chỉ thoáng qua

Lâm vội cúi trối cho Bằng

-bạn không sao chứ.....?

Chưa nói hết câu thì Bằng đã ôm trầm lấy Lâm và khóc nức nở

Chính vì cảnh tượng này nên Khang cũng chẳng còn tâm trí mà để ý đến Mạc Thanh, thấy Bằng ôm Lâm và khóc như vậy làm tim Khang đau nhói, Khang cũng chẳng biết làm gì ngoài đứng nhìn. chắc có lẽ người con trai mà Bằng đang ôm lấy mới thật sự đem lại hạnh phúc cho Bằng.

Khang lẳng lặng đi ra ngoài.

17. Chương 17

Sau chuyện lần đó, ba mẹ Mạc Thanh ra sức chạy chữa cho con gái khỏi vào tù. Còn ba mẹ Khang thì đã không còn thích Mạc Thanh như xưa nữa, họ đã hủy hôn ước với Mạc Thanh. Chắc họ cũng không ngờ cô ta lại là người như vậy.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Khang đến sân bay chỉ vài phút nữa thôi là máy bay sẽ cất cánh nhưng có vẻ như Khang vẫn chưa sẵn sàng để đi, ánh mắt Khang vẫn đang kiếm tìm một ai đó nhưng hình như mọi sự kiếm tìm đều như vô vọng, cuối cùng không còn cách nào khác Khang kéo vali đi và chuẩn bị lên máy bay đi được vài bước thì giọng nói quen thuộc của ai đó cất lên làm Khang phải ngoảnh mặt lại ngay lập tức

-bạn đi đâu vậy? Bằng bước tới gần

Khang mỉm cười vì cuối cùng cũng được gặp người con gái đó lần cuối trước khi đi du học

-mình đã tưởng là bạn sẽ không đến

Bằng ôm lấy Khang,

-bạn sống tốt nhé!

-ừ, bạn cũng vậy. Nếu tên Lâm đó làm bạn tổn thương thì hãy nói với mình nhé, mình sẽ xử hắn

Đã đến giờ lên máy bay dù không muốn nhưng Khang phải đi thôi, từ giờ Khang sẽ phải cố quên đi người con gái đó dù là có khó khăn nhưng Khang nghĩ như vậy là cách tốt nhất. Quyết định đi du học là do ý của Khang vì Khang nghĩ Bằng sẽ hạnh phúc khi ở bên Lâm, Lâm sẽ làm được những điều mà Khang không làm được. Tuy là lựa chọn này khiến Khang rất đau lòng nhưng chỉ cần nhìn thấy Bằng hạnh phúc là Khang vui lòng.

.....

Vẫn là quán kem hôm trước, vẫn là chỗ ngồi đó, Bằng vẫn ăn những miếng kem ngon lành để mặc Lâm ngồi nhìn

-sao em lại ích kỉ như vậy hả Bằng?

-vậy tại sao anh không chịu gọi đi?

-anh không thích

-ờ vậy ngồi nhìn đi

“đúng là một cô gái ích kỉ” Lâm lẩm nhẩm

-anh muốn chết hả.

Bằng định gõ cái muỗng vào đầu Lâm nhưng không thành vì đã bị Lâm bắt lấy tay

-khoan đã! Miệng em dính kem này.

Nói xong Lâm áp sát mặt mình vào mặt Bằng rồi hôn lên môi nó, nó hoàn toàn bị động mở to mắt nhìn Lâm

-À là hương dâu

Bằng ôm mặt, nhìn mọi người xung quanh thật là ngỡ ngàng quá đi, đang ở nơi đông người vậy mà....

-xin lỗi nhé! Ai bảo em không cho anh ăn

-đáng ghét. Nó lấy cái muỗng gõ đầu Lâm thật mạnh

Ở phía bên kia có một cô gái mặc đồ đen, đội mũ đen, mặt cũng bịt kĩ lại. Cô gái đó nhìn hai người họ mà trong lòng rất ghen ghét.

.....

Lâm về nhà và vô cùng ngạc nhiên khi trước mặt là ba mẹ. Lại thật ba mẹ Lâm về làm gì vậy, lo cho Lâm chẳng? Nhưng ý nghĩ đó được vội gạt ra khỏi đầu, chắc là do công việc nên mới về thôi. Lâm không quan tâm coi như không nhìn thấy ai, cứ như vậy bước lên phòng nhưng mẹ Lâm lên tiếng

-con về rồi sao? Ba mẹ đợi con mãi

Lâm ngạc nhiên, đợi sao nhưng đợi Lâm làm gì chứ.

-con lên thay đồ rồi xuống ăn cơm nhé. Lâu lắm rồi nhà ta mới đông đủ thế này

Lâm không nói gì và đi lên phòng, sau bao năm không gặp Lâm cứ tưởng là họ đã quên mất mình luôn rồi.

Bữa tối là bữa cơm gia đình đầu tiên trong suốt một thời gian dài, Lâm cũng không nhớ đã mấy năm rồi nữa. Nhưng bữa cơm gia không khí lại rất lạnh lẽo ảm đạm. Bỗng mẹ Lâm lên tiếng làm xé tan bầu không khí im lặng này

-chuẩn bị sinh nhật con rồi nhỉ?

Lâm ngược mắt qua nhìn mẹ có chút ngạc nhiên và cũng có chút mừng thầm vì bà vẫn còn nhớ sinh nhật mình

-thật mừng vì mẹ còn nhớ.

Bà mỉm cười

-mẹ biết là trong thời gian qua ba mẹ đã không quan tâm đến con nhưng tất cả những gì ba mẹ làm là vì mong con có cuộc sống tốt đẹp thôi. Bây giờ công việc bên đó cũng ổn thỏa rồi nên ba mẹ sẽ về đây luôn để còn lo cho con nữa chứ

Khi nghe mẹ nói tự nhiên lòng Lâm ấm hẳn lên, đây là lần đầu tiên trong suốt thời gian được sinh ra Lâm nghe được những lời này từ mẹ. Lâm không nói gì nhưng thực trong lòng rất vui

-mẹ nghe ba con nói lần trước con đánh nhau với con trai của chủ tịch tập đoàn AT. Có chuyện gì vậy? Sao con lại đánh nhau?

-không có gì ạ. Lâm trả lời

-để mẹ đoán nhé, vì một đứa con gái đúng không? Cô gái đó là con gái của người giúp việc, tên là Hàn Thiên Bằng và học chung lớp với con.

Lâm ngạc nhiên tại sao mà mẹ Lâm lại biết, vậy là bà đã điều tra hết rồi.

Lâm không nói gì và chuẩn bị chờ cơn tức giận của ba mẹ. Nhưng tất cả ngoài dự đoán, vì ba mẹ Lâm không hề tức giận mà ba Lâm còn nói rằng:

-nếu cô gái đó thật sự tốt thì ba mẹ không có gì ngăn cản cả, chúng ta không quan trọng giàu hay nghèo chỉ cần cô gái mà con yêu phải thông minh một chút hơn nữa phải biết điều một chút là được rồi. Và quan trọng hơn hẳn là phải yêu con thật lòng. Thời gian qua chúng ta đã thật sự không quan tâm gì đến con cả điều đó chúng ta rất có lỗi vì vậy ta chỉ mong cô gái đó sẽ đối tốt với con.

-ba mẹ rất muốn gặp cô gái đó, rất muốn xem thử người mà con chọn là người như thế nào. Vì vậy nhân dịp sinh nhật này con giới thiệu cho cả nhà nhé.

Lần đầu tiên trong đời Lâm cảm thấy vui sướng và ấm áp như vậy, phải chăng đây chính là tình gia đình như lời Bằng nói quả thật là nó rất ấm áp. Lâm cười nhẹ và chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như bây giờ. Nhất định trong ngày sinh nhật Lâm phải nắm tay Nhi đi đến trước mặt ba mẹ.

18. Chương 18

Ánh nắng của buổi chiều mát xuyên nhẹ qua cửa kính nơi một cô gái đang chăm chỉ lau từng chút. “cộc cộc cộc”, chàng trai gõ ô cửa làm cô gái giật mình, chàng trai cười nhẹ bước vào trong nắm tay cô gái rồi kéo cô đi ra ngoài:”đây không phải là lúc để em làm những việc này”. cô gái chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cô đang giờ làm thêm cơ mà sao có thể tùy tiện ra ngoài được, chàng trai nắm tay cô gái lướt qua mặt chú Xuân, chú Xuân chẳng những không có ý kiến gì mà còn nói:”đi vui về nhé! Chúc thành công”. Chắc hẳn là giữa bọn họ đã có thỏa thuận rồi ^_^ một thỏa thuận mà Nhi không hề biết

Đây chẳng phải là nhà Lâm sao? Bằng khó hiểu nhưng chưa kịp có câu trả lời thì đã bị Lâm kéo đi lên phòng. Trong phòng đã có hai cô gái đang đợi sẵn, bọn họ nhìn Lâm rồi lễ phép

-chào cậu chủ

-hãy giúp tôi nhé, thay đồ cho cô gái này.

Bằng ngơ ngác tại sao phải thay đồ, để làm gì? Đang định hỏi thì chẳng thấy Lâm đâu cả, còn hai cô gái kia thì cứ tiến sát tới

Đã xong,

-woa đẹp quá, bộ váy này là do cậu chủ lựa đấy, tiểu thư à cô rất xinh đẹp. Hai cô gái đó không ngừng khen ngợi, cuối cùng Bằng cũng chẳng biết là khen Bằng đẹp hay là khen váy đẹp nữa

Lâm bước vào, mặc một bộ vest rất sang trọng, mái tóc vuốt ngược lên như là sắp sửa có sự kiện gì quan trọng lắm cần phải chỉnh tề và lịch sự, trông Lâm thật sự rất điển trai trong bộ vest đó khiến hai cô gái kia cũng phải nhìn không chớp. Trên tay Lâm cầm một đôi giày cao gót chắc cũng phải 7 phân.

Bằng ngồi xuống ghế, bàn tay Lâm nhẹ nhàng sở đôi giày vào chân nó. Ngắm nhìn Bằng một lúc, Lâm đưa tay chống cằm như có gì đó không vừa ý. Lâm quay sang nói với hai cô gái kia

-không cần trang điểm đâu, tẩy đi

Hai cô gái khó hiểu nhìn nhau

-nhưng chúng tôi thấy rất đẹp mà.

-tôi nói không cần chỉ cần một chút son thôi là đủ còn lại tẩy hết đi và xoa tóc xuống không được búi lên.

Hai cô gái đó dù không muốn nhưng cũng phải làm thôi vì đây là lời nói của Lâm mà vả lại nếu tẩy trang đi mà không đẹp thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến họ cả chỉ là họ cảm thấy hơi tiếc thôi.

Tẩy trang xong, thật là ngoài suy nghĩ của hai cô gái đó vì thật sự là Bằng để mặt mộc còn đẹp hơn cả lúc trang điểm, mái tóc sang trọng và lịch sự lúc này được buông xõa ra nhìn rất thanh lịch và tao nhã. Bọn họ rất ngưỡng mộ sắc đẹp của Bằng, không thể tin được chỉ cần mặt mộc thôi mà cũng có thể tỏa sáng thế này.

Lâm mỉm cười hài lòng và nắm tay Bằng đi ra ngoài, nhưng Bằng ái ngại vì đôi giày khá cao, trước đây Bằng chưa từng đi giày cao gót bao giờ cả nên đi được vài bước thì Bằng bị vấp ngã nó cứ tưởng là cái váy xinh đẹp này sẽ bị hỏng mất vì cú vấp ngã này của nó nhưng thật may mắn là Lâm đã đỡ được nó, vậy là trong phút chốc nó nằm gọn trong lòng người con trai đó cảm giác này thật bình yên.

-đôi giày này khá cao với em nhỉ?

Bằng gạt đầu và cầu mong Lâm sẽ đổi đôi giày này đi nhưng Lâm lại mỉm cười và nói

-không sao đâu, nếu em ngã sẽ có anh đỡ và bất cứ lúc nào em cần anh sẽ có mặt

Hai cô gái kia nhìn hình ảnh này mà ôm mặt ghen tị với Bằng nhưng họ cũng rất ngưỡng mộ cặp đôi này trông cứ như là hoàng tử với công chúa vậy.

Vậy là đã đến nơi, Lâm mở cửa xe cho Bằng và nắm tay nó bước vào một nhà hàng sang trọng mà trước đây nó chưa từng vô,

-chúng ta đi đâu vậy? Bằng khẽ hỏi

-gặp ba mẹ anh

Bằng bất ngờ thầm trách Lâm không nói sớm để nó còn chuẩn bị tâm lí, bây giờ thì quá trễ rồi muốn chạy cũng không được.

Bước lên phòng vip đã đặt sẵn Bằng thấy có hai người đang nhìn về phía nó, chắc hẳn đó là ba mẹ Lâm, nó hồi hộp nắm tay Lâm thật chặt

-đừng lo lắng, họ biết hết về em rồi, họ sẽ không làm khó em đâu

Nghe câu trấn an này của Lâm làm Bằng có chút thoải mái hơn nhiều.

Ba mẹ Lâm nhìn thấy Bằng thì có cảm giác gì đó rất hài lòng mặc dù chưa nói chuyện bao giờ nhưng vẫn nhận thấy rằng đây là một cô gái tốt.

Bằng ngồi xuống ghế đối diện mẹ Lâm, Bằng nhìn bà và thật sự trông bà rất trẻ mặc dù là ngang tuổi mẹ nó nhưng mẹ Lâm chẳng có một nét nhăn nào cả, chắc là bà rất chú ý đến làn da.

Bằng thấy trên bàn có một cái bánh kem viết tên Lâm trên đó. Vậy là hôm nay là sinh nhật Lâm sao, tại sao Lâm không nói gì với Bằng cả.

Thấy Bằng có chút ngạc nhiên khi nhìn bánh kem, mẹ Lâm hỏi

-vậy là Lâm không nói gì về sinh nhật của nó cho cháu nghe sao?

-dạ không ạ. Bằng nói nhưng giọng hơi nhỏ

Bà hơi cau mày nhìn Lâm:”thật là.....”

Thấy Bằng có vẻ lo lắng và sợ nên bà muốn cho Bằng cảm thấy thoải mái hơn, bà vội nói

-cháu lo lắng gì sao? Chúng ta đã biết hết rồi tất cả mọi thứ về cháu nhưng chúng ta vẫn muốn gặp cháu là bởi vì chúng ta tôn trọng quyết định của Lâm và cháu đừng nghĩ là chúng ta quan trọng giàu nghèo nhé. Chỉ cần cháu tốt bụng và thật lòng với Lâm là được rồi

Nghe những lời này từ bà, Bằng thật sự rất hạnh phúc không thể tin được là ba mẹ Lâm lại là những người dễ tính như vậy. Kể ra bọn họ cũng rất thương Lâm đấy chứ.

Bằng cười nhẹ và lễ phép nói

-dạ, cháu cảm ơn hai người đã chấp nhận cháu.

Thấy Bằng cười thật là hút hồn làm sao, nhất là đôi mắt, mọi thứ trên khuôn mặt đều hoàn hảo. Mẹ Lâm nhìn sang Lâm và nói đùa

-Bằng xinh đẹp nhỉ, chắc sau này chắc con sẽ vất vả lắm đây.

Lâm hiểu ý đùa của mẹ nên đáp lại -không sao đâu ạ. con sẽ có cách của con

Ba Lâm cũng cười theo, và bữa cơm hôm đó mọi người rất vui vẻ trái ngược với những gì Bằng tưởng tượng.

Bữa cơm tối đã xong, ba mẹ Lâm nói là có việc nên đi trước còn Lâm và Bằng thì không có việc gì cả nên đành dắt tay nhau đi dạo phố. Nhưng Bằng vẫn chưa hết giận chuyện lúc này Lâm không nói trước là đi

gặp ba mẹ Lâm vậy là cô nàng giả bộ giận dữ đi trước, Lâm bước theo sau. Đi được một đoạn thì Lâm kéo tay Băng lại

-thôi được rồi, là anh sai bây giờ em muốn như thế nào đây?

Băng quay mặt cười thầm rồi chỉ vào quán kem bên kia đường

-được thôi, ở đây đợi anh nhé

Lâm đi qua đường vào quán kem, một lát sau đi ra với hai cây kem trên tay. Đứng bên kia đường nhìn qua người con gái đang chờ đó, Lâm vẫy tay cô gái qua bên đây, cô gái mỉm cười bước qua.

Hai người nhìn nhau cười, cô gái nhìn trước nhìn sau rất cẩn thận rồi mới bước qua đường nhưng rồi một chiếc xe lao tới với tốc độ rất nhanh, và rõ ràng là Băng đã thấy và né chiếc xe đó rồi nhưng hình như chủ chiếc xe đó cố tình lao vào nó thì phải. Chiếc xe cứ thế lao thẳng đến Nhi với tốc độ cực nhanh, Lâm đã cố chạy ra đỡ người con gái đó nhưng không kịp nữa rồi, chỉ trong chớp mắt thôi Băng đã nằm gọn ở dưới đường máu chảy lênh loáng khắp đường khắp người, Lâm chạy đến bên Băng vội ôm lấy nó, nó mỉm cười và một lần nữa nó lại được nằm gọn trong lòng người con trai đó, nó đưa tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt của người con trai đó, nó vội trấn an

-em sẽ không sao đâu, anh đừng lo.

-ừ, em sẽ không sao chắc chắn là như vậy.

Lâm ngược mắt nhìn kĩ người đã lái chiếc xe đó, đó là một cô gái mặc đồ đen, đội mũ đen, khuôn mặt bị bịt kín nhưng dù có che thế nào đi nữa Lâm vẫn nhận ra cô gái đó là Yến, chính Yến đã cố tình đâm xe vào Băng, chính là cô ta, Lâm sẽ không bao giờ tha cho cô ta, nhất định sẽ bắt cô ta phải trả giá.

19. Chương 19

Băng nhanh chóng được đưa đến bệnh viện cấp cứu, Lâm ở ngoài mà sốt ruột lo lắng, tự an ủi mình nhất định Băng sẽ không sao. Lúc này mẹ Băng cũng vừa đến bà nhìn vào phòng cấp cứu lòng bà nóng như lửa đốt, bà nhìn sang Lâm mà khóc nức nở

-đã có chuyện gì xảy ra, tại sao con gái tôi lại ở trong đó?

Lâm cúi mặt xuống, hai tay nắm chặt.

Bác sĩ đã ra, mẹ Băng sốt sắn hỏi

-con tôi như thế nào rồi, nó có bị làm sao không?

Bác sĩ lắc đầu

-chúng tôi hiện chưa thể nói được gì, va chạm với xe hơi quá mạnh nên tôi nghĩ khó mà qua khỏi

Mẹ Băng ngã quỵ xuống, bà chỉ có mong Băng là con nếu Băng có mệnh hệ gì thì làm sao bà sống nổi. Bà ôm mặt khóc nức nở.

Lâm nghe những lời này từ bác sĩ thì cũng đau lòng không kém, hai tay Lâm nắm chặt, nếu Băng có chuyện gì thì người đâm xe vào Băng cũng phải giống như vậy, Lâm nhất định phải bắt người đó phải trả giá.

Trong bóng đêm mờ ảo, một cô gái mặc đồ đen, mũ đen, khuôn mặt che kín. Cô ta nhanh chóng cởi bộ đồ đang mặc ra và cho nó vào thùng rác. Tất cả đã xong cô ta phui tay chuẩn bị bước ra ngoài thì bỗng đứng khựng lại vì có một con dao đang kề cổ cô ta.

-chào người quen.

Một giọng nữ cất lên phía sau lưng. Cô ta từ từ quay mặt lại, một người mà cô ta quen đang kề dao vào cổ mình nói đúng hơn đây chính là sự trả thù. Trong màn đêm, một nụ cười nhếch trên môi giọng nữ kia và giọng nữ đó chính là Mạc Thanh.

Yến sợ hãi khi Mạc Thanh và con dao trên tay cô ta càng lúc càng gần cổ Yến hơn

-cô muốn gì?

Mạc Thanh bật cười

-muốn lấy mạng của mày

-tại sao?

-tại sao ư? mày coi bộ nai tơ quá nhỉ, mày hại tao xem chút nữa là vào tù rồi. Tại sao lúc đó mày lại bỏ chạy một mình hả?

-chuyện không phải như cô nghĩ đâu, mau bỏ dao ra rồi từ từ nói

Mạc Thanh cười to

-tiếc thật, tao chẳng có gì để nói với mày cả

-cô không suy nghĩ sao? Nếu giờ cô giết tôi thì cô cũng vào tù thôi, nếu vào tù thì mọi danh vọng tiền đồ cuộc đời cô sẽ chấm hết

-mày im đi! Tao bây giờ cũng chẳng còn gì cả. Gia đình Khang đã hủy hôn với tao rồi, họ thất vọng về tao ba mẹ tao cũng vậy. Chính mày đã đẩy cuộc đời tao ra nông nổi này, à không còn con Bằng nữa. Chính chúng mày đã khiến tao như thế này.

-không, chỉ có mình con Bằng thôi, tôi là cộng sự của cô cơ mà.

-cộng sự sao? Thật nực cười. À, Tao nghe nói lúc này mày đã lái xe tông thẳng vào Bằng sao. Ôi vậy cũng tốt tao đỡ tốn sức, còn bây giờ thì mày hãy đi theo nó đi. Mày đi chết đi

Không Yến không thể nào chết như vậy được, nó phải sống, trong giây phút định mệnh Yến liều mình dậm chân Mạc Thanh một cái thật đau rồi nhanh tay cho cô ta một cú chỏ và bụng. Sau đó nhanh chân chạy ra ngoài càng nhanh càng tốt.

Mạc Thanh đuổi theo nhưng Yến chạy khá nhanh và đã chạy ra đường lớn, khi Yến băng qua đường thì bỗng một chiếc xe lao tới với tốc độ cực nhanh, chiếc xe cứ lao tới Yến và không hề có ý né tránh. Vậy là chỉ trong nháy mắt Yến đã nằm dưới đường máu chảy lênh láng, nó chết không nhắm mắt.

Mạc Thanh thấy cảnh tượng vừa rồi thì không thể tin vào mắt mình nữa, nó kinh hồn không phải vì chứng kiến tai nạn mà bởi vì người lái chiếc xe đó chính là Lâm. Phải, chính Lâm đã lái xe đâm chết Yến.

Như vậy cũng tốt, Mạc Thanh bình tĩnh lại trong phút chốc với nụ cười nhếch trên môi, nó đang định đi khỏi đây thì bỗng phía sau lưng nó, một ai đó tay cầm con dao đang kề sát cổ nó.

Nó trợn to hai mắt nhìn xuống con dao và một giọng nam cất lên đầy đe dọa

-chuyện hôm nay chỉ có tôi và cô biết. Nếu cô để người thứ ba biết thì..... Nói đến đây con dao càng kề sát cổ Ngọc hơn và lại giọng nói đầy đe dọa và đáng sợ đó:".....thì đừng trách sao tôi tàn nhẫn"

Mạc Thanh kinh sợ trước những lời nói đó, nó không thể nào tin vào mắt mình, Lâm đã uy hiếp nó sau khi đâm xe vào Yến. Lâm thật là đáng sợ!

.....

Trên giường bệnh, một cô gái mái tóc buông xõa môi trắng bệch, mắt nhắm lại như đang ngủ. Lâm nắm lấy tay cô gái đó thật chặt như thể chỉ cần Lâm buông tay là cô gái đó sẽ đi mãi mãi.

Lâm cứ khê thì thầm bên tai cô

-em mau tỉnh lại đi, sao em ngủ hoài vậy. Anh đã xử người đâm xe vào em rồi, anh đã bắt người đó phải trả giá rồi sao em còn chưa tỉnh lại.

Những giọt nước mắt từ từ rơi xuống, và cứ như vậy Lâm ngủ thiếp đi

Một ngày rồi hai ngày rồi ba ngày trôi qua mà Băng vẫn chưa tỉnh dậy, có thể nói Băng bây giờ giống như người thực vật vậy.

Một tháng hai tháng rồi ba tháng Lâm vẫn ngồi đây chờ. Ba mẹ Lâm thấy Lâm như vậy thì cũng không nỡ nhưng cũng chẳng biết làm thế nào. Mẹ Băng thì ngày nào cũng khóc, bà càng ngày càng già đi rất nhiều.

Hôm nay là ngày thứ 201, Lâm vẫn ngồi đây chờ Lâm không nhớ lần cuối mình ăn cơm là khi nào cả, Lâm không hề đói bụng, lúc nào Lâm cũng ngồi đây chờ. Và rồi ngày định mệnh đã đến, máy đo nhịp tim bây giờ là một đường thẳng dài và bác sĩ phải ngậm ngùi thông báo tử.

Băng toàn thân được phủ một tấm màn trắng, mẹ Băng khóc sụt sùi, đau khổ tột độ. Cuộc đời bà chỉ có mình Băng bây giờ Băng chết rồi bà phải làm thế nào đây, bà cũng không muốn sống nữa, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, thật là đau lòng.

Lâm đứng bên xác Băng, Lâm không tin Băng đã chết, Lâm không bao giờ tin, rõ ràng là ngày nào Lâm cũng trò chuyện với Băng và Lâm còn cảm nhận được rằng Băng vẫn đang lắng nghe mình. Lâm đau khổ gào thét “không, em không được chết, không được”.

Mọi sự kêu la đều bất lực vẫn không thể thay đổi được sự thật.

“không, đừng chết, em không được chết”. Lâm đưa tay quờ quao trong không trung, giật mình tỉnh giấc. Lâm mở mắt ra thấy Băng vẫn nằm đó ngay bên giường kia và không có ai đưa Băng đi cả “haizzzz” Lâm thở dài thì ra này giờ chỉ là mơ, đúng là ác mộng

Lâm nắm lấy tay Băng: “em mau tỉnh dậy đi, cứ thế này hoài sẽ có ngày anh gặp ác mộng chết mất”. vừa dứt lời thì bỗng các ngón tay Băng cử động, ngón tay của Băng đang thật sự cử động. Phải, đây là dấu hiệu rất tốt, Lâm vội vàng đi gọi bác sĩ. Đến cả bác sĩ cũng phải bất ngờ vì tất cả đều nghĩ Băng sẽ chết, tim Băng rồi sẽ ngừng đập trong nay mai thôi nhưng thật không ngờ, đây đúng là một kì tích.

Băng dần dần mở mắt ra trước mắt là một người con trai đang rất vui sướng và tất cả mọi người cũng vậy ai nấy đều nở nụ cười.

Băng cũng mỉm cười theo và một người con trai vội ôm nó vào lòng chợt nó thấy lòng ấm áp hẳn lên

———THE END———

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-at>